

TRUYỀN NGÂN

100

CHỮ

NHIỀU TÀI GIẢ

Truyện Ngắn 100 Chữ

nhều tác giả

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[phần một](#)

[Phần hai](#)

[Phần Ba](#)

[Phần Tư](#)

[Phần năm](#)

[Phần sáu](#)

[Phần bảy](#)

[Phần tám](#)

[Phần chín](#)

[Phần mười](#)

[Phần mười một](#)

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
phần một
Lời Giới Thiệu

Hơn năm năm trước, khi tạp chí Kiến Thức Ngày Nay ra mắt trang mục TRUYỆN NGẮN 100 CHỮ”, nhiều bạn đọc thắc mắc, hỏi: Chỉ với 100 chữ (từ) liệu có thành truyện ngắn? Thắc mắc cũng phải, bởi truyện ngắn đâu phải chỉ do nó ít chữ, mà còn do nhiều đặc trưng khác về thể loại, về thi pháp. Lại nữa, 100 từ quả là quá ít để có một truyện ngắn. Mặc, trang mục vẫn đứng được, xuất hiện đều đều trên tất cả các số báo, và số lượng bạn đọc cộng tác suốt năm năm qua bao giờ cũng thuộc loại cao nhất. Thực tế đó cho thấy, có phải là truyện, hơn nữa là truyện ngắn hay không thì chưa biết, nhưng với số lượng từ ít ỏi ấy, những tác phẩm đã được chọn đăng trên Kiến Thức Ngày Nay đã nói lên được một cái gì đó, thỏa mãn một nhu cầu nào đó, của bạn đọc.

Đọc truyện ngắn 100 chữ, đôi khi ta bắt gặp ở đây sự cô đọng và thâm thúy của loại truyện mini Nhật Bản. Cô đọng là đặc trưng nổi bật nhất của loại truyện này, vì không cô đọng thì chẳng nói được cái gì với chỉ 100 từ. Có một giai thoại: một truyện nếu không tính tiêu đề, chỉ có một từ, đã từng

làm bao bạn đọc tùm tùm cười khi đọc. Truyện thế này:

Truyện nửa đêm

- Khi...!

Ai bảo truyện tiểu lâm của người Việt bao giờ cũng dài dòng, không có cái humor theo kiểu những mẩu vui cười ngắn ngắn của Tây? Và truyện này đã được trả nhuận bút một trăm ngàn. Một trăm ngàn cho chỉ một từ! Có thể đây là một kỷ lục về nhuận bút ở Việt Nam chẳng?

Cũng có những truyện rất ngắn, chưa đến 100 từ, và rất Việt Nam:

Cãi nhau

Bố mẹ cãi nhau. Bố mua con chim sáo, nhốt trong lồng, treo ngoài vườn. Mẹ mua con mèo, thả trong bếp. Trưa, chẳng hiểu thế nào, khi bố về, con sáo không còn trong lồng, con mèo của mẹ đang phơi nắng ngoài sân. Bố đổ cho con mèo. Mẹ bảo không phải. Lại cãi nhau. Bố bỏ đến cơ quan. Mẹ về bà ngoại, mang theo nó đang thút thút khóc. Chiều, người hàng xóm mang con sáo bay lạc sang trả, nhà chỉ còn bà vú già.

(Đặng Minh Hải)

Truyện ngắn 100 chữ viết về mọi sinh hoạt đời thường, nhất là sinh hoạt tình cảm. Đó là tình quê hương, tình mẹ con, cha con, tình ông bà - cháu, tình vợ chồng, anh em, bạn bè, tình yêu đôi lứa, tình hàng xóm láng giềng tối lửa tắt đèn,...

Hầu hết đều là chuyện thuộc loại người thật việc thật nên có tính chân thực cao. Có truyện tươi tắn, nhưng hầu hết là truyện buồn, lắm khi làm ta se sắt. Có lẽ do những chuyện vui thì qua đi rất nhanh, còn nỗi buồn đọng lại, có khi đọng lại mãi. Đọc truyện Nuôi mẹ với câu chú thích “Ngày thứ nhất mẹ là vàng; Ngày thứ hai mẹ là bạc; Ngày thứ ba mẹ là rác vút bờ tre” khiến ta thấy nhói lòng. Mẹ là từ xuất hiện nhiều nhất, và cũng là đề tài thường xuyên nhất của Truyện ngắn 100 chữ. Có thể bắt gặp rất nhiều cung bậc tình cảm khi nói đến mẹ. Và tất cả đều cảm động, có khi muốn rơi nước mắt, nhất là những truyện về bà mẹ nghèo, bà mẹ quê một nắng hai sương.

Mùi của má

Chị Năm gánh hàng bán bên kia sông Hậu. Chiều, trời bão chị ngủ lại nhà người quen. Chạng vạng, ở nhà ai cũng lo lắng. Tối. Sau khi ăn bữa cơm

chiều muộn, anh Năm ru bé Tuấn trên võng, ba chị em Hồng Diệu nằm nhớ má trên giường. Bỗng Hồng Tươi kéo chiếc áo cũ sờn của má đưa lên mũi hít một hơi dài. Hồng Thắm, Hồng Diệu cũng giật chiếc áo: “Em hít miếng...”, “Tao hít với...”. Chúng nó hít thật sâu mùi thân quen của má. Anh Năm ru con không thành lời.

(Ngô Văn Vĩnh)

Lòng mẹ

Mẹ ở quê lên thăm. Vợ chồng mới cưới lại sớm ra riêng nên nhà cửa bừa bộn. Mới đến là mẹ loay hoay vào bếp rửa chồng chén, đĩa, quay sang giặt đồ... suốt cả ngày, ngăn thế nào cũng chẳng được. Chiều cầm mẹ ở lại để vợ chồng đưa đi coi hát. Mẹ bảo phải về thôi. Về quê, có người hỏi mẹ thăm thằng út trên thành phố có vui không, mẹ cười bảo vui lắm tháng sau sẽ lên nữa.

(Võ Thanh An)

Những biến động trong xã hội Việt Nam hiện đại cũng được thể hiện một cách nhẹ nhàng mà sâu sắc. Chuyện của nội là một truyện nói về tình quê hương của những người vì hoàn cảnh phải xa xứ, mà một bạn đọc lớn tuổi ở California gửi mail về cho biết đã rơi nước mắt khi đọc, và nhớ da diết quê nhà:

Chuyện của nội

Nhận vé máy bay, cả nhà mừng tíu tít... Dường như nội cũng mừng lắm. Nội vào ra,

hết sờ cái cột sửa thân bầu, lại bứt mấy đọt mồng tơi nấu canh. Con cháu cười nội lắm cẩm... Từ ngày lên máy bay cho đến khi định cư nơi trời Tây, nội luôn sắm soi một gói giấy, vè quý lắm.

Chiều đông ảm đạm nội ra đi, tay vẫn nắm chặt cái gói nhỏ. Bố nhẹ nhàng gỡ ra, một cục đất màu nâu rơi xuống, vỡ tan...

(Nguyễn Quốc Việt)

Không thể đòi hỏi gì nhiều ở một thể loại kiếm lời như truyện ngắn 100 chữ. Tuy nhiên, sau năm năm xuất hiện liên tục trên Kiến Thức Ngày Nay và được mọi tầng lớp độc giả đón nhận khá nhiệt tình, nói như một cộng tác viên nhận xét về trang mục này, thì nó là “một cuộc chơi đã vượt quá mong

đợi” từ phía những người tổ chức trang mục, người viết và người đọc. Một số truyện mà chúng tôi tuyển chọn trong tập sách nhỏ này ít nhiều đã thể hiện được điều đó. Do quá nhiều tác giả và liên lạc khó khăn, nên chúng tôi đã không kịp xin phép trước khi in. Rất mong nhận được sự thông cảm của quý vị. Chúng tôi cũng chân thành cảm ơn ban biên tập tạp chí Kiến Thức Ngày Nay đã giúp đỡ để tập sách này sớm ra mắt bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

nhieu tác giả

Truyện Ngắn 100 Chữ

Phần hai

NGÀY SINH NHẬT ĐẦU TIÊN VÀ CUỐI CÙNG

DIỆU AN

Chưa đến ngày sinh nhật, còn đến khoảng hai, ba tháng, vợ đã lo nghĩ đến sinh nhật của chồng, con. Rồi chồng lo sinh nhật của vợ con, và con lo ngày mừng tuổi cho ba mẹ. Duy chỉ một người, không ai lo đến - ông nội già yếu. Và cho đến một ngày - ngày ông nội mất.

Chồng hỏi vợ: Sinh nhật ông ngày nào?

Vợ hỏi lại chồng: Ngày nào là ngày sinh của ông?

Con cái hỏi cha mẹ: Ông sinh ngày tháng nào?

Vậy là cả con, dâu, cháu, chắc phải đi tìm ngày sinh cha ông trong chứng minh nhân dân để làm bia mộ cho ông.

Đó là ngày sinh nhật đầu tiên và cuối cùng của ông.

CHÈNG OI !

VÕ THÀNH AN

Cháu học ở thành phố, lần về thăm quê đem theo cả cô người yêu cùng về. Ngoại mừng ra mặt, lo lắng từ chỗ ngủ, bữa ăn sao cho đưa cháu thật sự vui lòng.

Ở quê câu chữ khó diễn đạt, một tiếng ngoại cũng chềng ơi, hai tiếng cũng chềng ơi... Đưa cháu tỏ vẻ không bằng lòng, kéo ngoại ra hè bảo ngoại đừng nói câu ấy nữa, nghe... quê lắm. Ngoại cười hiu hắt và từ đó ngoại ít nói hơn. Nhớ thưở nhỏ mỗi khi cháu ngã té đau, biếng ăn một chút là ngoại kêu lên hai tiếng: Chềng ơi! Kêu riết thành quen.

NGHỀ CỦA MẸ

VÕ THÀNH AN

Mẹ tôi làm nghề bán cá. Mùa nước nổi mẹ bán cá linh. Cá linh đưa lên bờ mau chết dễ sinh, nên xuống bến mua cá xong mẹ phải chạy rao bán khắp xóm. Có lần mẹ đội thau cá đồng trước cổng trường tiểu học nơi tôi học, ở ngoài rào mẹ ngoắc tôi đến, cốt đưa cho gói xôi, cái bánh...

Mấy năm học xa, tôi không cho ai biết mẹ làm nghề bán cá.

Nay về, giữa mênh mông đồng nước quê mình, tự thấy như chưa bao giờ tròn chữ hiếu cùng mẹ.

MÙA CÁ BÔNG LAU

VÕ THÀNH AN

Quê tôi ở ngã ba sông Vàm Nao, nơi nổi tiếng có nhiều cá bông lau. Dầu vậy, giá cá ở đây cũng không phải rẻ. Đến mùa, thỉnh thoảng má mua một khúc cá nhỏ nấu nồi canh chua để cả nhà cùng ăn. Thường anh chị em tôi nhường phần cá cho má. Má nói cá tanh, thích rau hơn.

Cậu ở thành phố xuống đòi ăn canh chua cá bông lau má nấu. Cậu chạy mua con cá to. Đến bữa không thấy má gắp cá. Cậu bảo: “Hồi xưa chị thích nhất món cá này?”

Tôi thấy má tôi bối rối. Giờ tôi mới hiểu là vì sao má bảo không thích ăn cá.

CANH CHUA ĐIÊN ĐIỂN

VÕ THÀNH AN

Mùa nước nổi cũng vào mùa bông điên điển. Chiều mẹ bảo ăn canh chua điên điển là chị cùng tôi bơi xuống ra đồng hái bông. Vui lắm.

Chị lấy chồng xa, phần tôi thỉnh thoảng về thăm mẹ, mùa nước nổi cũng được mẹ nấu cho ăn canh chua điên điển, nhưng bông mua ở chợ. Nồi canh bây giờ không phải mẹ nấu không ngon nhưng ăn thấy thiếu thiếu...

Thiếu sự đầm ấm của những lần cùng chị bơi xuống đi hái bông về để mẹ nấu canh chua cả nhà ăn cùng.

NGƯỜI CHA

VÕ THÀNH AN

Nhà có cậu con trai duy nhất ba cưng. Lớn lên con trai với ba như người bạn tâm tình, đi đâu cũng đi cùng, cả khi ăn sáng, uống cà-phê...

Học xong đại học, con trai thành đạt, lấy vợ.

Bận nọ cùng vợ vào quán nước thấy ba ngồi một mình, con trai cùng vợ đến chào, ba vui ra mặt bảo ngồi cùng ba đi.

Bây giờ con trai mới hiểu, từ khi mình lấy vợ ba vẫn hay đi đâu đó một mình. Mẹ trách phải: “Con trai dễ quên cha mẹ khi... lấy vợ”

LÒNG MẸ

VỖ THÀNH AN

Mẹ ở quê lên thăm. Vợ chồng mới cưới lại sớm ra ở riêng nên nhà cửa bừa bộn. Mới đến là mẹ loay hoay vào bếp rửa chồng chén, đĩa; quay sang giặt đồ... suốt cả ngày, ngăn thế nào cũng chẳng được. Chiều cầm mẹ ở lại chơi để vợ chồng đưa đi coi hát. Mẹ bảo phải về thôi. Về quê, có người hỏi mẹ thăm thằng út trên thành phố có vui không, mẹ cười bảo vui lắm, tháng sau sẽ đi nữa.

MÙA THI

VỖ THÀNH AN

Năm tôi thi tốt nghiệp, bấy giờ gọi tú tài, ba đạp xe hơn chục cây số đón tôi ở trường thi cốt đề hỏi: “Con làm bài tốt không?” Sợ ba nhọc lòng tôi nói: “Ba ở ngoài này, có khi con lại lo, không làm bài được”.

Buổi thi cuối, ra cổng không thấy ba, hỏi chú Bảy còi: “Ba con có đến không?” Chú đưa tay chỉ cây bàng phía xa mười mét bảo: “Ông ở đằng kia, tao biểu đến ông không chịu”.

DÌ GHÉ

NGUYỄN THỊ KIM ANH

Chị lấy chồng. Chưa kịp có con thì chồng mất. Ba năm sau chị đi bước nữa. Người chồng mới góa vợ, có hai con nhỏ. Yêu chồng, yêu luôn cả con chồng. Chị quyết định không sinh con để lo cho gia đình. Lớn lên, người con trai có vợ. Sau tuần trăng mật anh ta về nhà. Chị vui mừng ra đón. Chưa đến phòng khách, chị nghe tiếng cô con gái:

- Còn xấp vải hoa?
- Cho mẹ.
- Hoài của! Em lấy nốt, nào phải mẹ mình.

Chị càng buốt tim hơn khi người con trai yên lặng.

CẢNH NGỘ

PHẠM THỊ KIM ANH

- Chú ơi! Mua vé số cho con đi chú. Làm ơn mua cho con một vé đi chú.
- Đưa coi! - Tiếng người đàn ông.
- Anh ơi! Mua tặng chị một hoa hồng đi anh.

Người đàn ông nhìn tấm vé số rồi nhìn cô bạn gái của mình.

Người đàn ông chọn hoa hồng.

Đêm thành phố nhận nhạo những ánh đèn xanh đỏ. Thăng bé bán vé số lúi thủi bước đi, vai nó run lên, không biết vì nó lạnh hay vì một điều gì khác. Nó đang căm ghét con bé bán hoa. Nó đâu có biết rằng con bé bán hoa ấy cũng có một đứa em bán vé số và một người cha đang hấp hối.

QUÀ CHO MẸ

PHẠM THỊ KIM ANH

Lúc còn nhỏ mỗi lần thấy mẹ đi chợ về là cô lại lao ra lục giỏ để tìm cái bánh hay gói bỏng ngô. Và mẹ chẳng bao giờ làm cho cô thất vọng cả.

Lớn lên, cô lập gia đình và có hai đứa con. Mẹ cô bây giờ đã già đi, suốt ngày bà quanh quẩn bên lũ trẻ. Mỗi lúc đi chợ về cô cũng hay mua quà cho con, nhưng chẳng bao giờ quan tâm đến mẹ. Cô không hiểu rằng những lúc ấy mẹ cô cũng thấy buồn và tủi thân.

Ngày mẹ ốm nặng phải đưa vào bệnh viện, cô mua nào là cam, nào là bánh nhưng mẹ chẳng thể nào ăn được nữa cho đến ngày mẹ ra đi mãi mãi.

CHỊ ƠI!

HOÀNG THỊ HẢI ANH

Thương tặng chị Hải Yến

Ngày xưa, bố mẹ đi làm từ sáng sớm đến tối mịt đi về. Chị phải chăm sóc em thay mẹ. Trưa, dắt em đi học, trời nắng. Chiều, trời bắt chợt đổ mưa. Chị mượn được một cái áo mưa nhường em mặc.

Mẹ về, thấy chị ướt như chuột lột, ngỡ chị tắm mưa, đánh đòn.

Chiều nay, trời cũng bắt chợt đổ mưa, em co ro tránh mưa dưới mái phố.

Có ai nhường áo cho em mặc như chị ngày xưa không? Chị ơi!

ƯỚC MƠ

PHƯƠNG ANH

Chị mua dùm thăng bé mấy tờ vé số. Sau một hồi chọn lựa, chị hỏi nó:

- Nếu cô trúng số, con chịu cô mua cho con cái gì?

Nó nhìn chị, xoay qua xoay lại rồi nói:

- Cho con một chiếc xe đạp, có xe đi bán xong con chạy tới trường liền không bị trễ học nữa.

Di di những ngón chân xuống đất, nó hạ giọng:

- Cho con thêm đôi dép nữa nghe cô, để con đi học.

Dĩ nhiên là chị không trúng số. Tôi lại thấy nó mỗi ngày đi qua nhà với chân trần, đầu không nón...

TRUYỆN CỐ

ĐÀO VÂN ANH

Năm hai mươi tuổi, Hứa Hầu có hơn trăm bạn hữu, tiệc tùng, bù khú thâu đêm.

Năm ba mươi tuổi, chàng lựa được hai chục tráng sĩ, họ thề nguyện sinh tử có nhau.

Năm năm mươi tuổi, chàng trà dư tửu hậu với hai người, vốn là kẻ tay tả, tay hữu của chàng.

Năm sáu mươi tuổi, ông lão âu yếm vuốt mái tóc của bà vợ già móm mém.
“Nàng là bạn tri âm duy nhất của đời ta”.

nhieu tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần Ba

MẸ TÔI !

VƯƠNG THỊ VÂN ANH

Mẹ tần tảo cho tôi khôn lớn, vai mẹ nặng hơn khi tôi vào đại học. Ba năm đại học xa nhà, tuần nào tôi cũng viết thư cho mẹ, mẹ cầm thư tôi mà rớt nước mắt, vui thật nhiều nhưng mẹ tôi có biết tôi nói gì với mẹ đâu.

Mẹ tôi không biết chữ!

TIẾNG ĐÊM

LÊ THỊ CẨM ÂU

Căn nhà ngày càng trở nên trống lạnh. Nhất là sau lần chúng tôi chính thức chia tay nhau.

Anh thất chí:

- Cuộc đời sao cứ mãi cứu mang bao bận rộn!

Rồi anh say. Say...

Hai mẹ con tôi, rớt cùng loanh quanh như hai cái bóng, đậm buồn.

Đêm. Chiếc giường trống đi một chỗ. Mẹ con tôi nằm gần nhau hơn.

Khuya. Trở mình, nó vùi:

- Mẹ thoa lưng cho con!

Rồi so bì:

- Tay ba sần, thoa đã hơn!

- Đã thì theo ông đi! - Tôi phát cáu.

Nó cúi lòng, trong khi tôi khóc.

LỜI HỨA

HẢI ÂU

Tết, anh chở con đi chơi. Về nhà, thằng bé khoe ầm với lũ bạn cùng xóm. Trong đám trẻ có thằng Linh, nhà nghèo, lặng lẽ nghe với ánh mắt thèm thuồng. Thấy tội, anh nói với nó:

“Nếu con ngoan, tết năm sau chú sẽ chở con đi chơi”. Mắt thằng Linh sáng rỡ.

Ngày lại ngày. Cuộc đời lại lặng lẽ trôi theo dòng thời gian.

Thoắt mà đã hết năm. Lại tết. Đang ngồi cụng ly với đám bạn thì thằng Linh cứ đang thập thò.

Vẫy tay đuổi, nó đi được một chốc rồi lại lượn lờ. Cáo tiết, anh quát nó. Thằng Linh òa khóc nức nở. Tiếng nó nói lẫn trong tiếng nấc: “Chú hứa chở con đi chơi... cả năm qua con ngoan... không hư một lần nào...”.

LÒNG MẸ

HẢI ÂU

Nhà nghèo, chạy vạy mãi mãi được suất hợp tác lao động. Thanh coi đó như cách duy nhất để giúp đỡ gia đình. Nhưng ảo mộng chóng tan. Xứ người chẳng phải là thiên đường. Thanh chỉ còn biết làm quần quật và dành dụm từng đồng. Để nhà khỏi buồn, trong thư Thanh tô vẽ về một cuộc sống chỉ có ở trong mơ.

Ngày về, mọi người mừng rỡ nhận quà, Thanh lại tiếp tục nói về cuộc sống trong mơ.

Đêm. Chỉ còn mẹ. Hết nắn tay, nắn chân Thanh rồi mẹ lại sụt sùi. Thanh nghẹn ngào khi nghe mẹ nói: “Dối mẹ làm gì! Giơ xương thể kia thì làm sao mà sung sướng được hở con”.

CÁI BÓNG

HẢI ÂU

Ông luôn phàn nàn về cuộc hôn nhân sắp đặt sẵn mà gia đình dành cho mình. Ông chê bà ít học, chẳng tương xứng với sự lịch lãm của ông. Mọi việc ông thường tự quyết, chẳng coi bà vào đâu. Bà tồn tại bên ông như cái bóng lạng lẽ trong cuộc sống chung có nhiều thăng trầm. Một ngày, bà nhẹ bỏ ông sau một cơn bạo bệnh. Ông ra ngẩn vào ngơ như thể đang kiếm tìm. Nhà thiếu bà, ông mới thấy rõ những khoảng trống. Ông nhận ra sự lịch lãm cũng chẳng tạo nên được một gia đình nếu thiếu đi sự hy sinh, chịu đựng âm thầm của bà.

LỜI TRÉ

HẢI ÂU

Anh là người chu đáo. Noel nào anh cũng dành thời gian để chuẩn bị quà cho con. Cũng như nhiều ông bố khác, anh nói đó là quà của ông già Noel. Và anh cũng thường nói với con là nó càng ngoan thì nó sẽ nhận được phần

quà càng to như là một cách dạy con khéo léo.

Một sáng Noel, nhìn thẳng bé mắt sáng rỡ khi mở gói quà anh cảm thấy lòng vui vui. Chợt thẳng bé ngược nhìn anh và hỏi: “Sao con thấy bố cũng ngoan mà ông già Noel không cho bố quà?”

ĐÚA CON

HẢI ÂU

Vợ chồng gây nhau. Dẫn dỗi, vợ bế con về ngoại. Nhà vắng tiếng trẻ, anh thấy trống trải trong lòng. Giá như không gây nhau, giờ này anh đã được nựng vào đôi má bầu bĩnh của thẳng bé.

Ở nhà ngoại, con nhớ hơi cha khóc ngăn ngắt.

Chị nhìn con khóc mà nẫu cả ruột gan.

Hôm sau, anh chuẩn bị đi đón con đã thấy chị ở trước cửa nhà. Thẳng bé gặp cha cười nói tíu tít. Anh mừng rỡ ôm chầm lấy con nựng nịu.

Nhìn cha con vui vẻ, cơn hờn giận trong lòng chị tan như bong bóng xà phòng.

CHUNG TÌNH

HẢI ÂU

Mặc hồ lung linh. Nhìn xuống. Anh thấy bóng mình chìm trong đáy nước. Khi anh quay đi. Hình anh tan biến.

Mắt em cũng lung linh ánh biếc như mặt nước hồ thu. Nhìn em. Bóng anh cũng chìm trong đáy mắt. Khi anh quay đi. Hình ảnh anh đã bị cầm tù.

Thời gian trôi qua. Mọi sự đổi thay. Nước hồ không còn trong vắt. Mắt em cũng đã sạm màu, nhưng một vóc dáng cao gầy vẫn còn nguyên trong đáy mắt em như những ngày xưa cũ.

QUAY LƯNG, GẬT ĐẦU

HOÀI ÂN

Ngày ấy, Ông bà nội phản đối ba mẹ tôi với lý do của người lớn không ai hiểu được... Ba đã từ bỏ mọi thứ để nhận lấy cái gật đầu của mẹ... Rồi anh chị tôi ra đời...

Chỉ còn một tháng nữa, tôi cất tiếng chào đời. Và cũng với lý do của người lớn, ba quay lưng với mẹ, từ bỏ gia đình. Mẹ cũng gật đầu. Vành nôi tôi chông chênh từ đó...

Hai mươi năm, cuộc sống cứ tiếp diễn... Ba mẹ anh đã phản đối với những lý do của người lớn không ai hiểu được. Hôm qua anh quay lưng và tôi cũng gật đầu. Hạnh phúc?... Khổ đau?...

TẦM CAO

LÊ TÒNG BÁ

Nhờ quen biết và nói năng lưu loát, ba tôi được mời làm hội thẩm nhân dân tòa án huyện.

Cứ một phiên tòa lãnh hai chục ngàn, dự bữa cơm trưa.

Năm đó xét xử anh học trò can tội trộm, án ba năm tù. Người quen trách ba tôi khắc nghiệt, tra vấn bị can quá mức.

Bạn bè xa lánh dần, ông bệnh suốt năm chẳng ai ghé thăm.

Mãn hạn tù, anh học trò bị tù năm xưa ghé thăm ba tôi đều đặn. Sau đó hỏi cưới chị tôi.

SĨ DIỆN

NGUYỄN HỮU BÉ

Ba mất. Mẹ vất vả nuôi mấy đứa con bằng nghề giữ xe hai bánh ở một đoạn vỉa hè bên hông nhà người ta. Các con thành đạt, người làm chỗ này, người làm chỗ nọ; mẹ một mình với cái lẽ đường quen thuộc.

Tết các con về đông đủ, có người còn mời thêm bè bạn. Ngày Tết xe đông, chỉ mình út phụ mẹ dẫn, dắt xe. Mấy anh ai cũng áo quần thơm tấ; giày bóng, xe mới nên mắc cỡ.

XỨ LẠ QUÊ NGƯỜI

TRẦN NINH BÌNH

Qua xứ người được vài năm thì ông anh họ của tôi bắt đầu gửi tiền về, giục các con lo học tiếng Anh và vi tính để mai một qua đó có thể dễ dàng kiếm việc làm. Hôm vừa rồi, anh gọi điện về thăm gia đình chúng tôi, tôi hỏi anh có địa chỉ email chưa để tiện liên lạc, giọng anh chùng hẫ xuống: “Suốt ngày hết rửa bát lại dọn bàn trong quán, anh có thì giờ đâu mà biết đến những thứ hiện đại đó hả em?”

CHIỀU XƯA

TRẦN NINH BÌNH

Hôm đó, ngồi cùng nhau bên bờ suối, cầm lấy bàn tay nàng trong tay, anh

vẫn không sao thốt ra được lời anh muốn nói. Hai bàn tay đều run nhẹ. Xúc cảm dâng đầy trái tim... Nàng khẽ thở dài khi bóng tối dần lấn chiếm ánh hoàng hôn.

Chiều nay, trở về chốn xưa, đến phiên anh thở dài. Chỉ có mỗi mình anh trong bóng chiều bàng lãng. Hôm trước hỏi thăm một người quen, nghe nói nàng đã đi lấy chồng, một người ở rất xa...

BỐ VÀ CON

TRẦN NINH BÌNH

Anh phụ trách công việc giao tế ở một công ty, lúc nào cũng tươi tắn, lịch sự và hòa nhã. Sau một ngày làm việc mệt mỏi, buổi tối tắm rửa xong, đang nằm đọc báo trên giường trải drap trắng toát thì con bé bốn tuổi, mồ hôi mồ kê, chân tay lấm láp trèo lên. Anh cau mặt gắt con sao không chịu đi rửa chân tay trước. Con bé mếu máo: “Bố ơi, từ sáng tới giờ bố chưa mi con cái nào!”

NÓ

TÂM BÌNH

Ba mất. Mẹ nó sợ tuổi xuân trôi qua uổng phí, đi bước nữa. Nó về ở với Nội. Nội già. Nó làm tất cả. Nó giống người châu Phi - đen trùi trùi! Có người hỏi: “Mày có buồn không?”. Nó yên lặng nhìn xa xăm!

Một chiều, nó dẫn về một con bé, nhỏ hơn. Nội nhìn nó ngạc nhiên. Nó ngậm ngùi: “Con còn có Nội - nó chẳng còn ai!”

ĂN CƠM

NGUYỄN THANH BÌNH

Thằng Tèo ngồi tiu nghỉu. Tựa lưng vào cây trứng cá bên hông nhà, thỉnh thoảng nó giơ tay gạt nước mắt.

Không biết chuyện gì? Cả buổi sáng nay ba má nó liên hồi ầu ả. Bỏ ông táo lạnh tanh. Giờ mỗi người mỗi góc.

Rồi cuộc chiến lại tiếp tục. Từ võ ba càng chuyển sang võ miệng. Bỗng má nó lớn giọng:

- Ông ăn chả, tôi ăn nem. Mặc xác ông!

Đến đây, cái bao tử thúc giục, Tèo tham chiến:

- Con không thèm ăn thứ đó, con chỉ muốn ăn cơm thôi!

RÁC

TRẦM VŨ XUÂN BÌNH

Sửa nhà bếp. Dư xà bần. Mẹ “liên hệ” gia đình người hốt rác. Cậu bé con nhỏ choắt, khoảng bảy tuổi, được “cử” đến... Đôi tay bé xíu, đen nhẻm cào trên đồng lờm chớm cát đá “vĩ đại”... Xót xa! Chiều, gió mát, lũ trẻ kháu khỉnh, tròn lụi, ăn no, chạy giỡn với nhau... . Chắc trạc tuổi em...

- Em mấy tuổi

- Mười lăm.

Trời....

- Ê!... Hốt rác! Nè, hốt rác đi!

Mấy tờ giấy gói chewing-gum bay lả tả... Vài tiếng cười trẻ con vút lại cho em, lơ lửng...

Đời?... Một giọt mặn chát rụng vào trái tim già nua... Còn em, cúi xuống... Hình như quen rồi.

Em kéo thùng đi, dáng gầy vẹo một bên vì quá nặng... Bỗng, cái thùng không đi được. Loay hoay... tìm... kiếm... em kéo ra một miếng chewing-gum còn mới, chưa kịp khô...

CÙNG NGHỀ

ỦNG SON CA

Thằng bé mới bảy tuổi ngây thơ hỏi bố:

- Sao hôm nay nhà cô Lan đông học sinh vậy bố?

- Ngày 20/11 con ạ, các anh chị đến thăm và chúc mừng cô giáo của mình đấy.

- Vậy thầy giáo thì có được học trò thăm không hả bố?

- Có chứ con vì đây là ngày của thầy, cô luôn mà.

- Sao mấy anh, chị không thăm bố?

- À, thì tại vì mấy anh, chị gặp bố ở trường rồi.

Thằng bé không biết bố nó đã nói dối. Chỉ vì cô Lan là giáo viên dạy toán còn bố nó là giáo viên thể dục.

NỢ TÌNH

PHẠM VINH CA

Ngoài hai bữa cơm ngày, vợ chồng anh chưa sao lo nổi một căn nhà đúng

nghĩa. Đám bạn cứ đứng ra vận động, đũa góp công, thẵng góp của, dựng cho anh một “mái ấm tình thương”.

Tạm an cư. Anh nỗ lực làm đáp nghĩa. Có dư luận cho là anh “hết xôi rồi việc”...

Anh đột ngột qua đời. Trước lúc di quan, bạn bè đủ mặt, ai nấy đều cúi người khi nghe những dòng di bút.

Cảm tạ bạn bè anh, chị khóc:

- Nợ tiền đã trả. Nhưng nợ tình vĩnh viễn anh mang theo!

TRẦU CHO NỘI

NGUYỄN PHÚ CÁT

Mỗi khi đi chợ, mẹ thường hay nấn ná thật lâu bên hang trầu, cố chọn cho được những lá trầu thật ngon mang về làm quà cho bà nội.

Nhưng lần nào ăn trầu, bà cũng chép miệng chê trầu không được ngon bằng trầu do chính tay ông nội ngày còn sống trồng dưới gốc mít nơi góc vườn. Từ ngày hồ tiêu lên giá, cha đã nhổ bỏ trầu đi trồng thay vào đó mấy gốc hồ tiêu.

BA NUÔI

LÊ NGỌC DƯƠNG CẦM

Ba tôi có tật, hễ được ai lớn tuổi giúp đỡ, ba tôi đều nhận làm ba nuôi. Má tôi cần nhắc:

“Ai ông cũng gọi là ba, kỳ quá!”. Ba cười xòa:

“Ngày anh sinh ra, ba đã mất, nên thêm gọi tiếng ba lắm?”.

Má ngậm người buồn hiu.

Thế mà nhiều khi ba rầy, tôi giận, suốt tuần không thềm gọi một tiếng “ba”.

nhieu tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần Tư

BÁC RUỘT

LAM CHÂU

Nó lên Hà Nội trước gần một tháng để chuẩn bị thi Đại học. Nó ở nhờ nhà bác ruột. Mấy ngày đầu bình yên, mấy ngày sau bữa cơm nào bác cũng mang chuyện hao cơm, tốn nước, tốn điện... ra chửi con cái. Nó dè dặt mọi điều, tính thời gian bằng giây. Viết thư cho bố mẹ nó bảo: “Bác hết lòng vì con”. Thi xong, nó về. Bác

bảo: “Chỉ ăn không béo trong ra đấy!” Về nhà nhìn thấy mẹ, nó khóc nức nở, mẹ hoảng hốt:

“Con ốm à, sao xanh xao thế này hả con? Khổ thân con tôi”.

NÓ

QUYNH CHÂU

Ba nó bỏ đi lúc nó còn đỏ hỏn. Ngoại và mẹ nuôi nó trong nghèo khó. Đau khổ - Và cả hạnh phúc. Được vài năm, cái đói nghèo cướp mất ngoại. Thiếu hơi bà, nó ngẩn ngặt khóc đêm.

Mẹ chỉ ôm nó vào lòng, để tay lên ngực trái, dỗ dành: “Ngoại có đi đâu! Ngoại ở đây mà!”. Vậy là nó nín.

Rồi mẹ cũng theo bà. Hôm tang mẹ, thấy dì khóc, nó bảo: Mẹ có đi đâu! Mẹ ở đây mà!” rồi lấy tay đặt lên ngực trái, chỗ trái tim. Nó dỗ thế mà dì chẳng nín, lại ôm nó khóc to hơn.

CHO VÀ NHẬN

NGỌC CHI

Chị yêu anh nồng nàn và đằm thắm. Như bao người con gái khác, chị cũng muốn được đón đưa, quan tâm chăm sóc. Nhưng vì anh quá bận rộn, việc gì chị cũng giành làm, tự nhủ sau này mọi thứ sẽ tốt hơn... Lâu dần thành quen. Giờ, anh rảnh rỗi hơn còn chị thì bắt đầu se lòng khi thấy người ta đưa đón nhau...

LỜI CON TRÉ

NGỌC CHI

Thương tặng Trung Quốc yêu quý của dì

Cu Xệ lên năm. Thông minh và ngộ nghĩnh nên được mọi người rất thích. Tết rồi dành dụm tiền lì xì để mua một cái đầu lân. Chiều mồng một mừng tuổi bà nội về, cu Xệ cầm tờ năm ngàn đưa cho mẹ, nói như thanh minh: “Con nói bà nội đừng cho tiền mà bà nội cứ biểu con lấy hoài”. Ngạc nhiên, dì Ba hỏi: “Sao vậy con?”.

Cu Xệ đáp, vẻ áy náy: “Vì bà nội nghèo khổ lắm, đâu có tiền mà cho...”.

LỄ THƯỜNG

TRẦN CHI

Họ nói chuyện với nhau hàng giờ liền không chán như bao cặp tình nhân đang yêu khác. Gọi điện thoại hẹn chiều gặp cũng mất gần nửa tiếng đồng hồ. Có cảm giác như thời gian không bao giờ đủ cho họ.

Những tưởng hôn nhân sẽ là cơ hội họ có thể nói với nhau nhiều hơn... Nào hay, tiếng nói đối với họ giờ đây giống như một thứ của cải có giới hạn mà ngày xưa họ xài quá nhiều rồi...

EM TÔI

NGUYỄN CHIẾN

Lúc tôi còn nhỏ, người ta nói có quạ kêu thì một người rừng lảng phải chết. Mỗi khi nghe tiếng kêu rùng rợn ấy, tôi ôm em tôi vào lòng...

Ngày tôi vào Nam nó đã ra mã con gái. Tôi hứa khi nào hòa bình sẽ tổ chức lễ cưới cho em thật lớn. Trở về tôi liệt nửa người. Nó chăm tôi từng miếng ăn giấc ngủ. Nhiều người ngó lơ rồi lạng đi. Nó cười nhưng làm sao giấu được nỗi buồn...

Mấy hôm trở trời. Tôi mê man, chỉ mong con quạ bay về kêu cho tôi nghe, rồi gọi chim phượng hoàng ùa vào nhà cho lộng lẫy.

DẠY

NGUYỄN CHÍNH

Cô chủ nhiệm báo: “Thằng bé lại trốn học”.

Tôi choáng váng: “Mình cho con mọi thứ. Vậy mà...”. Tôi muốn chạy về “dân” cho nó một trận nhưng sợ vợ xót nên bỏ đến nhà một người quen.

Ông ta làm thợ nề, có con trai là học sinh giỏi cấp quốc gia. Ông bố đang

tắm cho con, ông cẩn thận kỳ cọ, vui vẻ cười đùa.

Tôi kể hết về con mình rồi xin một lời góp ý.

Ông lơ đãng hỏi: “Này, đã bao giờ cậu tắm cho nó chưa?”

Tôi im lặng, lúi thúi ra về...

ANH HAI

NGUYỄN HÀN CHUNG

Căn nhà tranh đồ sập cuốn theo dòng lũ. Tí một tay ôm Tèo một tay bấu vào miệng chum chòng chành. Cái chum bé quá. Cánh tay mỏi nhừ. “Nếu chết cả hai mẹ buồn biết mấy. Thôi em đi, trời cho sống nhớ lo tuổi già của mẹ”.

Nước mắt nước mũi ràn rụa, Tí rướn người bỏ Tèo vào chum. Em còn quờ quạng một lúc nữa đến khi cái chum chỉ còn là một chấm mờ mới chìm sâu vào cơn hung bạo của nước trời.

Tèo không chết nhưng em mất trí, ai hỏi gì cũng chỉ nói: “Anh Hai!”.

THƯ

NGUYỄN THỊ CHUNG

Hồi mới cưới nhau, chị thường hay viết thư cho anh, tình cảm nồng nàn, có cả những lá thư không gửi. Thư nào anh cũng đọc thuộc lòng.

Hạnh phúc ngập tràn.

Giờ đây, anh mãi mê tối ngày với công việc, ít có thời gian tâm sự cùng chị. Còn chị, vẫn giữ thói quen viết thư cho anh mỗi lần anh đi công tác - những lá thư không gửi. Lần nào cũng vậy, thấy lá thư đặt trên bàn làm việc anh lại căn nhắc: “Em viết để làm gì, thời gian đâu mà đọc”.

Chị lặng lẽ thở dài và lần sau lại viết - những lá thư không gửi.

XẠO

PHÙNG THÀNH CHỨNG

Nhà thẳng Bòng giàu có. Bữa nào cũng thịt, cũng cá, nhưng chẳng mấy ai chạm đĩa.

Thẳng Còm nhà nghèo. Không muốn để con phải khổ, bữa nào bố mẹ nó cũng lo cho nó hoặc quả trứng, hoặc lạng thịt. Vô tình, không biết đó là tiêu chuẩn dành riêng cho mình, thẳng Còm thấy bố mẹ nó chỉ ăn rau. Nó ăn không hết, mẹ nó lại cất đi.

Một bữa, thằng Bồng bảo:

- Nhà tao, thịt cá chẳng ai ăn...

Thằng Còm buột miệng:

- Nhà tao cũng thế!

Thằng Bồng nhìn thằng Còm: “Xạo!”

LỄ ĐỜI

CA DAO

Bà bán quán trước cổng trường qua đời trong một đêm giông gió. Những tưởng đám tang bà sẽ rất ảm đạm và vắng lạnh bởi bà lâu rồi chỉ còn sống một thân một mình. Nhưng lũ trẻ trong trường đã đến tiễn đưa bà, hàng hàng dài sau linh cữu. Ngày xưa, bà bán quà cho chúng, bà hỏi thăm, nhắc nhở chuyện học hành của chúng. Và những buổi chiều tối, bà để chúng ngồi chờ bố mẹ trong cái quán ọp ẹp của bà.

NGÀY XƯA

HUỲNH VĂN DÂN

Thuở nhỏ, nhà tôi nghèo lắm. Mỗi chiều, anh em tôi thường tụ lại bên nồi cơm dọn khoai sắn, ríu rít như đàn chim về tổ. Thiếu thốn nhưng chúng tôi luôn nhường nhau phần thức ăn ngon nhất, mẹ tôi rất vui lòng.

Khi chúng tôi khôn lớn, có gia đình riêng, ai cũng khá giả. Hôm giỗ ba, có mặt đông đủ, anh Hai tôi phàn nàn với mẹ cây xoài của anh Ba mọc chồm qua sân nhà anh. Chị Ba trách anh Tư đào ao lấn qua phần đất của chị hai tấc. Mẹ tôi trầm ngâm:

“Mẹ ước gì được trở lại thời nghèo khó ngày xưa”.

CON TRAI

LINH DIỆU

Bà Nội Sanh mỗi mình Bố.

Mẹ cũng chỉ có mỗi Bé thôi. Mẹ sanh phải mỗ mà.

Bé đã lên 5, thích em trai lắm. Bố cũng vậy.

Bà Nội thì khỏi nói, lúc nào ôm Bé cũng thở dài: Phải chi...

Một hôm Mẹ khóc - Rồi Mẹ nằm vùi, lặng ngắt, xanh xao. Cả nhà tự nhiên im ắng hẳn. Suốt tuần.

Bố với Bà Nội đem về cho Mẹ một chú nhóc thật xinh. Bé thì mê mẩn,

nhưng Mẹ chẳng khỏe lên tí nào. Mẹ bảo: Bố đổi em bé bằng trái tim Mẹ đấy!

CA DAO THƯƠNG MẸ

TRUNG - DUNG

Ba bị tai nạn mất khi mẹ chưa bước vào tuổi bốn mươi. Mẹ ở vậy nuôi con. Con lêu lổng chơi bời, mẹ khóc.

Con ngoan, học giỏi... Mẹ cũng khóc khi đốt nhang cho ba.

Hồi đó, con đâu hiểu sao ít thấy mẹ cười.

Lớn lên, nghe câu hát: "... Mẹ đi lấy chồng con ở với ai"... con lại khóc vì thương mẹ.

NGƯỜI CHA

Đ. DŨNG

Hùng đông, bến tất bật thuyền ra khơi.

Cũng như những lần rời bến trước, chị ở lại cùng con. Cầm tay anh mà không đưa tiễn.

Anh đi nhanh, bóng vạm vỡ, rần rỏi...

Đã đủ cả: Lưỡi, dây, lửa, đèn, dầu, muối...

Thuyền khởi động. Bỗng anh dừng máy, xuống thuyền quay trở lại nhà. Chị hỏi. Anh cười với chị và con.

- "Anh quên thuốc?". Nhưng anh mở tủ, lấy bút.

Hôn vợ và con. Anh vội vã rời nhà.

Bảo số 5. Anh không về nữa. Nhưng số liên lạc của con, anh đã nhớ ký...

MẸ TÔI

LĂNG DŨNG

Chiến tranh ác liệt.. Bố ra chiến trường. Mẹ dắt con sơ tán khắp nơi.

Hòa bình. Bố không trở về. Mẹ khóc hằng đêm. Năm năm sau mẹ mới quyết định lập bàn thờ với bức di ảnh của bố. Một mình mẹ vất vả nuôi con. Vặt mà căn bệnh ung thư quái ác lại cướp mất mẹ.

Hôm bức ảnh mẹ được đưa lên bàn thờ bên cạnh bố, bất ngờ bố trở về! Tất cả chợt vỡ oà...

Bức ảnh bố được hạ xuống. Trên bàn thờ... mẹ lại một mình.

MẸ XƯA

ĐỔ THÀNH DỮNG

Cô rời quán lên xe. Phở ngon... Cô ăn không hết nửa. Xe mới: Nệm êm, máy lạnh. Đường không một gợn sóng. Chân sao vẫn tê cứng, mỗi rã hai tay ôm con.

Mười lăm năm trước. Cũng đường này, mẹ đưa cô lên tỉnh học. Xe cũ, đường dẫn xóc. Mẹ tay bám chặt hàng chân ghế, tay ôm cô chen chúc dưới sàn. Định hỏi “Sao tay chân mẹ run?!” Lại thôi, cô cũng mỏi và đói...!

Giờ đường về không mẹ. Không ngồi chen chúc, không đói. Nhưng nước mắt cô cứ vỡ òa theo gió.

VÕ SĨ

DUYỄN

Thầy dạy kèm Anh văn của tôi là hàng xóm. Khi thi lên đại Thái cực đạo rớt, anh kể cho tôi nghe. Lúc được tuyển vào đội tuyển quốc gia, anh lại giấu. Hát cho phường bị chê: kể; đoạt giải nhất karaoke: lại giấu... Có bạn trai, tôi kể, anh lặng thinh. Chia tay với bạn trai, tôi kể, anh cũng làm thinh... Khi nghe tôi nói đã từ hôn với gã Việt kiều, anh không làm thinh nữa:

- Tại sao vậy?

- Vì... em... yêu anh. Thầy dạy, ca sĩ, võ sĩ của tôi như bị knock-out, khuỵu chân xuống, rồi... khóc.

NGẬM NGÙI

B.X.Đ

Ba mất nửa năm, má dẫn hai con nhỏ về quê. Xin được mảnh đất hoang, cùng mần cỏ, dọn nền, lối xóm lạ hoặc tới tiếp dựng mái lá ở tạm. Tối, má gói bánh - nấu. Sáng, hai nhỏ út bưng bán. Má mượn xuồng đi chợ, áo thâm kim, nón lá rách. Anh Hai ở Sài Gòn, thành đạt, giàu. Hôm về quê, anh đi dọc bờ sông, má thấy, bơi xuồng riết theo, gọi tên con hột hươi. Anh ngoái nhìn rồi quay mặt đi tiếp. Má tủi, gạt dầm, cúi mặt khóc. Nước mắt má làm xuồng quay ngang!

NHỚ MẸ

HÀ GIAO

Mẹ người miền Nam, quê mùa, không biết chữ. Thằng nhỏ được cưng,

nhóng nhẽo, bướng. Mẹ thường mắng: “Bộ mày là ông Quành, ông Chấm sao mà ngang tàng, hành hạ tao quá”. Nó không hiểu, quậy thêm.

Ông ngưng đọc “Sài Gòn năm xưa” của cụ Vương Hồng Sển, thấp nhang vái bàn thờ mẹ:

“Mẹ ơi! Con đã hiểu: ông Hoàn, ông Trấm là phó tướng ngang tàng của ông Lê Văn Khôi. Nhưng con đâu có ngang tàng hành hạ mẹ, con chỉ làm nũng với mẹ thôi mà”.

Hôm qua, ông vừa đúng 70 tuổi.

MẸ VÀ MÁ

T.T.A.H

Chị ở nhà chồng. Nghe mẹ bệnh nặng, tính về chăm mẹ mười hôm. Mới hai ngày, mẹ bảo chị phải về với chồng con.

Chị xin được việc làm nơi khác, tạm sống xa chồng. Mỗi tuần, thứ bảy, chủ nhật, anh đều đặn ghé thăm.

Má chồng bị té, liệt nửa người. Bây giờ, vừa công tác, vừa chăm má, anh chỉ còn ngày chủ nhật dành cho chị. Vậy mà, một lần về thăm, chị nghe má chồng ca cẩm: “Nó chỉ biết có vợ con, ngày chủ nhật đâu chịu về nhà với má”.

NGƯỜI DƯNG

T.T.A.H

Nhà Chỉ một mẹ một con. Con gái lấy chồng, bà bắt rể. Khi cháu ngoại lên bốn, con gái lâm bạo bệnh mà chết, bà coi rể như con trai. Nó đi bước nữa... Những đứa cháu lần lượt ra đời. Thêm người thêm việc, cũng một tay bà lo toan. Nó tính mượn người đỡ đần cho bà... Trong giấc trưa chập chờn bên nôi cháu, bà nghe tiếng “con dâu”. Bây giờ mượn người đâu có dễ, công xá đâu có rẻ. Bà là gì của anh mà anh xót. Bà lắng nghe, nó nói gì... Không! chỉ có tiếng mưa...

nhieu tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần năm

BÁNH PHU THÊ

T.T.A.H

Hai bữa nữa đám cưới. Cô gái lặng nhìn những cặp bánh phu thê mình mới làm xong, nước mắt thâm rơi.

Họ là bạn láng giềng từ ngày để chỏm. Lớn, tim không cùng nhịp đập. Người yêu của chàng trai đi lấy chồng. Thất tình, chàng đi xa để tìm quên. Mấy xuân qua rồi, cô gái vẫn đợi.

Rồi chàng trai cũng tìm được nửa kia của mình. Xuân này, họ đưa nhau về quê. Chàng trai nhờ cô bạn láng giềng đảm đang khéo léo sửa soạn cỗ bàn bánh trái cho đám cưới tại nhà.

QUÀ TẶNG CỦA THƯỢNG ĐẾ

T.H.

Tặng Thomas

Cô đã hơn một lần thủ thỉ với mẹ “Anh ấy là món quà quý giá nhất mà Thượng đế đã ban tặng cho con”, lần nào nghe xong mẹ cũng mỉm cười. Cô đã yêu - yêu bằng tất cả những gì mà cô có được. Cô hồn nhiên và hạnh phúc bên anh mặc kệ bao thăng trầm của cuộc sống. Với cô, anh là phần đời quan trọng nhất.

Rồi một ngày kia. Thượng đế đến mang món quà của cô đem tặng cho kẻ khác.

Đêm nào cô cũng ôm gối mủi mèm tự hỏi vì sao...

Mẹ nằm bên khế nén tiếng thở dài.

VÔ TÂM

VĂN THỊ HỒNG HÀ

Tháng đầu tiên lãnh lương dạy kèm. Nó hí hửng rủ nhỏ Trâm đi chợ. Loanh quanh một hồi, nó sắm đủ cả quần Jeans, áo pull, kẹp, nơ... Trâm dẫn đo mãi, chẳng chịu mua gì. Ngang hàng vải, nhỏ kéo nó vào, chọn mua một xấp vải lụa sẫm màu.

Nó nhăn mặt:

- Màu này già lắm!

Trâm rụt rè:

- Tao mua cho mẹ tao đó. Lần đầu làm ra tiền mới hiểu cái vất vả của mẹ bao nhiêu năm qua.

Nó giật mình, lặng thinh. Giỏ đồ trên tay bỗng đứng nặng trĩu.

ĐỒNG LƯƠNG ĐẦU TIÊN

THU HÀ

Hai năm trước, người yêu của bạn gái tôi tốt nghiệp Đại học Bách khoa. Tháng lương đầu tiên anh ấy dồn hết mua tặng bạn tôi chiếc nhẫn mặt ngọc tuyệt đẹp. Bạn tôi rất hạnh phúc và hãnh diện với bạn bè. Năm nay, người yêu tôi cũng ra trường. Tháng lương đầu tiên anh ấy chẳng mua tặng tôi gì cả, mà tranh thủ về quê, đưa hết cho má. Sợ tôi không vui, anh an ủi: “Má vất vả nhiều nên rất cần những món quà tinh thần, những niềm vui như thế từ con cái!”. Lúc đầu tôi hơi giận và buồn, nhưng hiểu ra, tôi càng quý anh hơn

THƯƠNG BA

YÊN HÀ

Hồi nhỏ, ba có khiếu văn chương, tập viết thơ theo thời thượng, lắm khi toàn ca tụng người yêu. Nhờ vậy mà ngon ơ “cửa ngõ” mẹ.

Con gái lớn lên vừa đẹp vừa ngoan. Đậu học sinh giỏi văn, rồi lo thi học kỳ, tốt nghiệp đại học... Cô giáo bắt nộp báo tường, sợ không kịp bài, con gái khóc. Ba tiếp tục thức đêm, thơ đủ cả áo trắng, mây trời mà lòng canh cánh tiền thuốc thang cho mẹ.

Về hưu, hỏi sao không làm thi sĩ, ba chỉ lặng lẽ cười, mắt ưu tư

CHỊ EM

NGUYỄN THỊ MINH HẢI

Bố mẹ đi làm cả ngày, nhà chỉ có hai chị em nên phải phân công nhau làm việc nhà. Chị nấu cơm thì em nấu cám heo, chị lau nhà thì em giặt đồ, chị làm cái này thì em phải làm cái kia, vậy mà vẫn so đo, tỵ nạnh nhau.

Năm nay chị lên tỉnh học, thương em bận rộn việc học việc nhà, mong có dịp về nhà giúp em.

Em ở nhà nhớ chị, mong chị về nấu món chị thích ăn nhất.

SAU TRẬN CHIẾN

TRẦN THANH HẢI

Trong buổi cứu trợ lũ lụt, họ chợt nhận ra nhau. Ký ức xưa ùa về. Ngày đó, sau trận giao tranh khốc liệt, anh bị thương khá nặng. Bên một con rạch nhỏ, anh đã gặp người sĩ quan khác chiến tuyến ấy nằm thoi thóp. Cầm hờn sôi sục, anh nghiêng chặt răng, đặt tay lên cò súng. Thế nhưng...

“Tĩnh lại, thấy anh ngắt lịm cạnh tôi với hai khẩu súng đều tháo đạn, tôi chợt hiểu. Tôi đã nợ anh, nợ mảnh đất này một tấm lòng!”

Hai người lính già ôm chầm lấy nhau, cười vang cả bến sông.

HẠT CÁT

TRẦN THANH HẢI

Hạt cát được gió nâng lên và đưa đi khắp nơi. Từ trên cao, nó ngạo nghễ nhìn vạn vật. Tia nắng xuyên qua nó và phản chiếu rạng rỡ. “Nhờ mình nắng mới lung linh thế”, cát nghĩ. Đêm về, gió ngủ, hạt cát rơi xuống một công trường. Ê ẩm, xây xát khi bị nhồi trộn cùng vôi, vữa, sỏi, đá..., nó thiếp đi.

Sáng ra, nó thấy mình đang kết chặt với muôn triệu bạn bè, những hạt cát khác - trên một thân cầu. Chợt hiểu rõ mình, hạt cát vươn vai, mỉm cười đón nắng, gió vừa lên.

EM GÁI TÔI

NGUYỄN TRƯỜNG HẢI

Tôi vào đại học. Em gái tôi bỏ học, tảo tần nương rẫy nuôi tôi, bỏ quên mộng mơ thời con gái.

Em đi làm hãng chuối. Lương tháng 120.000 đồng. Tôi về thăm, em cho 60.000 đồng. Một nửa. Thầm nhủ sẽ đền đáp thiệt thòi cho em.

Em lấy chồng, sinh con, nghèo. Tôi lận đận, chải bươn. Chưa kịp đỡ đàn cho em, em đổ bệnh: u não. Bác sĩ lắc đầu, em tôi nằm chờ chết.

Muốn đổi lại “một nửa” đời mình cho em. Nhưng không được. Thương quá!

ĐÀN ÔNG

NGỌC BÍCH HẠNH

Tôi và anh đều có máu văn chương. Anh bảo tôi viết bài dự thi kể chuyện

mới tình đầu của mình đi. Tôi hỏi anh:

- Viết thật hay hư cấu?

- Viết thật thì chỉ hay với mình thôi, phải thêm một xíu ngọt ngào và thơ mộng nữa chứ...

Ngày hôm sau tôi đưa anh bản nháp. Anh đọc xong... lặng yên, không bình phẩm gì như mọi lần. Anh ghen!

TẾ NHỊ

NGỌC BÍCH HẠNH

Bạn tôi mới lấy vợ, ở chung với ông bà. Mỗi lần hai vợ chồng trẻ có chuyện cơm không lành, canh không ngọt, ông bà thường nhắc phải đóng cửa bảo nhau, chớ nên để người khác phải nghe. Mỗi khi giữa ông và bà có chuyện, ông thường bảo: “Bà vào đây tôi nhờ chút...”.

Một lần ông bảo: “Bà vào đây...”. Hai vợ chồng hăn vội lảng lên trên lầu. Chợt nghe tiếng loang xoang. Hóa ra ông nhờ bà khiêng hộ chậu ly chén, cả ông bà đều yếu nên trượt tay, rã khố!

VỊ PHỞ NGÀY XƯA

NGUYỄN ĐỨC HẠNH

Ngày bé, anh học trung cấp về nghi hè, đưa em lên thị trấn huyện chơi. Anh mua một tô phở mậu dịch ba hào hai, em ăn sao mà ngon thế. Hỏi anh sao không ăn, anh bảo không đói, thật ra anh không còn tiền.

Anh không thi vào đại học mà học trung cấp để nhanh đi làm giúp em ăn học. Sau đó em được đi du học. Em đã đi nhiều nơi, ăn nhiều món đặc sản, nhưng không có món nào ngon bằng tô phở mậu dịch năm ấy.

CHẬU MAI MỚI

BẢO HÂN

Trên mười năm chăm sóc, cây mai mới đã nên dáng rồng bay, sai nụ. “Quà cuối năm này nên dành cho ai nhỉ... Giám đốc? Trưởng phòng?...” Trọn một ngày phân vân, Phong quyết định: “Thôi thì trưởng phòng. Sếp gần vẫn hơn sếp xa”...

Một tuần sau, giám đốc gọi Phong đến nhà riêng:

- Nghe cậu sành chơi bonsai, hãy giúp tôi sắp xếp lại sân kiểng này. Số kiểng dạt ra kia tôi biểu cậu.

Bắt gặp chậu mai mới thân quen nằm trong đám kiếng bị loại, Phong vừa mừng vừa tủi.

MẸ TÔI

CHÍ HƯƠNG

Ba mất. Mẹ tảo tần, lam lũ, cóp nhặt từng đồng cho chúng tôi ăn học. Xóm giềng dèm pha nghèo không lo, học đi mai một bán chữ mà ăn! Mẹ ngậm ngùi bảo ba mẹ không có gì để lại, các con ráng học sau này mưu sinh.

Anh em tôi đã đứng được trong đời.

Xóm giềng khen bà ấy giỏi thật, một mình nuôi bốn đứa con ăn học thành tài.

Mẹ mỉm cười, hằn sâu những nếp nhăn.

CHIM HÓT. . . NGHE BUỒN

QUẾ HƯƠNG

Nhà bên cạnh nuôi con khướu hay hót.

Buổi sáng, tiếng hót lạnh lốt của nó đánh thức cả xóm dậy.

Thằng cu con ngó sang địch:

- Ngộ Không! Ngộ Không!

Má nó nhìn con chim xơ xác, cô đơn trong lồng, thở dài:

- Khổ chưa! Khổ chưa!

Bà Tư bán xôi trước cũng lại nghe:

- Chi khổ! Chi khổ... Không đầu tắt mặt tối mà có ăn như mày tao cũng hót!

Con chim vẫn ra rả hót. Nó muốn nói gì trong chuỗi âm thanh trong ngần khắc khoải kia?

Có điều... cứ nghe nó hót tôi buồn!

DẤU LẶNG

QUẾ HƯƠNG

Ngoại tẩn mẩn mở bảo-tàng-túi. Trong đó có mấy bức ảnh ố vàng gối đầu lên nhau. Bé Chiêu chỉ người đàn bà nhếch nhác ẵm đứa trẻ gầy nhom:

- Mẹ đây hở bà?

- Bà đấy. Mẹ đây nè! - Ngoại chỉ con bé trong ảnh.
 - Mẹ mà nhỏ xíu, không mặc quần!
 - Lớn mới làm mẹ. Già thành bà. Rồi cháu cũng thế.
 - Cháu không làm bà. Lưng gầy xấu lắm lại ăn trầu xay không ăn được kẹo.
 - Làm mẹ vậy - Mẹ cười.
 - Hông... Làm mẹ khổ lắm! Ngồi may suốt ngày.
- Im lặng. Rồi tiếng máy may lại rào rào như tiếng mưa rơi.

KHI BA MẸ RUN TAY...

QUẾ HƯƠNG

Bàn ăn trải khăn trắng. Mẹ gấp cho cu King cái đùi gà. Ông nội không còn răng chỉ muốn ăn canh nhưng canh để xa ông.

- Để cháu chan cho!

Cu King đứng dậy chan canh cho ông và làm đổ canh ra bàn. Mẹ mắng: -
Cứ đành hanh!

Ông với tay chan. Lóng ngóng, run run. Canh lại đổ ra ngoài...

Mẹ nhăn mặt, ba xoa bụng còn cu King nhìn hai người:

- Khi ba mẹ run tay như ông, con sẽ chan canh cho ba mẹ. Bữa ăn tiếp tục nhưng chỉ còn tiếng nhai!

EM GÁI

VÕ THU HƯƠNG

Như không ít đứa sinh viên xa nhà khác, hấn bận bịu với học hành, làm thêm và... yêu. Mai - người yêu hấn, nhỏ nhắn dễ thương như một cô em gái. Thịnh thoảng nhận lương, hấn thường mua tặng Mai, khi là cuốn sách, khi là món quà nhỏ...

Kỳ nghỉ, hấn về quê, mẹ đang ra đồng, hấn ngồi nói chuyện với đứa em đang hí hoáy bọc sách vở. Hấn ngỡ ngàng... cuốn vật lý lớp tám đã cũ nát của hấn ngày nào.

Trước tới giờ hấn không hề nghĩ tới một món quà cho em, đâu chỉ là cuốn sách giáo khoa!

BÀI HỌC ĐẦU TIÊN

NGUYỄN THỊ HOA HIÊN

Sáu tuổi, tôi theo bố đến trường. Trên bờ đê nhầy nhựa, trơn ướt, bước chân

bố hần lên mạnh mẽ, vững chãi. Tôi gắng sức sải chân dẫm vào, nghĩ: “Mình sẽ không trượt ngã”. Bố mỉm cười, nhìn tôi trù mếu: “Con hãy đi với chính bước chân của mình. Đừng đi trên dấu chân có sẵn”.

Tôi nhìn bố lắc đầu không hiểu.

Lớn lên. Vào đời. Tôi khao khát khẳng định mình, nhưng lại tự đánh mất chính mình. Thất bại, tôi gục khóc. Nhớ lời bố xưa. Hiểu ra, nhưng bố đã không còn.

LÁT NỮA VỀ

PHẠM THU HIỀN

Anh chị lấy nhau được 5 năm. Gia đình bất hòa nhưng có đứa con cũng đỡ phần nào.

Ngày ngày, khi chị đi làm, đứa con nhỏ ba tuổi thường khóc đòi chị. Chị dỗ dành:

- Nín đi con! Lát mẹ về.

Năm sau, anh chị ly dị. Tòa cho anh nuôi đứa bé. Chị ôm nó khóc. Nó nhìn chị, ngây thơ:

- Nín đi mẹ! Con đi chơi với ba, lát con về.

CHA TÔI

NGUYỄN MINH HIẾU

Mẹ bỏ đi theo người khác. Cha ở vậy nuôi chúng tôi. Hơn 20 năm. Tôi và anh Hai đều có gia đình. Ngoài 60, bỗng cha tôi dường như trẻ lại. Ông năng chải chuốt, đi lại và xài tiền nhiều hơn. Chúng tôi nghĩ ông có nhân tình và đối xử có phần nghi ngại. Ông vẫn không nói.

Tôi tìm đến bệnh viện, quyết tâm cho người tình của cha tôi một trận. Chợt tôi lạng người đi vì người cha đang chăm sóc mẹ. Thấy tôi, ông gượng nói: “Ba sợ các con còn giận mẹ...”.

MẸ!

PHÙNG HIẾU

Con hai mươi tuổi. Mẹ hai mươi lăm năm xa quê. Ngày mẹ bỏ quê để lánh nạn, chiến tranh bom đạn cày xéo làng quê.

Chiều - khi hoàng hôn, mẹ thường đứng lặng, đau đáu nhìn về miền xa xăm.

“Tội, không biết mộ ông ngoại con giờ ra sao”. Mẹ nói: “Chừng nào mẹ để dành đủ tiền mẹ sẽ về quê xây mộ lại cho ông ngoại”.

Mẹ để dành đủ tiền. Con vào đại học. Mẹ dốc hết tiền lo cho con...

Chiều.

Chiều... lại chiều!

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần sáu

KHOE

THẠNH

Ngày Xưa, khi có ai hỏi con bố bạn làm nghề gì, bố thấy con không vui và không bao giờ chịu trả lời là bố làm nghề thợ hồ. Bố cố gắng làm nhiều hơn để nuôi con ăn học sau này con có được một nghề mà mọi người nể trọng trong xã hội. Con thành đạt và lấy chồng, mỗi lần khách đến chơi câu đầu tiên bố thường nghe con khoe Nhà em làm luật sư nên lúc nào cũng bận . Bố buồn, chỉ ao ước được một lần nghe con khoe về nghề của bố.

CHUYỆN ĐỜI

NGUYỄN XUÂN HOANG

Học chung với nhau từ mẫu giáo đến đại học, họ thân nhau đến độ ruột mấy khoanh biết hết.

Ra trường, anh dạy học, Q theo nghiệp thương trường.

Ra đường có khi gặp anh, Q ngó lơ. Vợ nổi quạu, anh bảo: “Q đang gặp thời!”.

Q từ trường phòng nhảy lên phó rồi giám đốc công ty lớn.

Đột nhiên Q đến chơi nhà, nhắc lại bao kỷ niệm xưa. Anh thầm nghĩ: “Hắn đang gặp nạn!..”

Mấy hôm sau truyền hình đưa tin Q bị bắt khẩn cấp, nhà cửa bị niêm phong.

NƯỚC MẮT

MẠNH HÙNG

Ba vốn chỉ huy quân đội, tính cương nghị. Ba dạy: Con trai không được khóc, khóc là yếu mềm .

Đi học bị bạn đánh, không đủ sức chống lại, một vết bầm ở mắt. Chạy vội về nhà, thấy ba đứng trước cửa, tôi thình lạng, cúi đầu bỏ đi.

Ngày nhập ngũ, mẹ khóc rất nhiều, còn ba thì không. Tôi nhìn ba, nhìn mẹ, rồi ra đi, không khóc.

Chiều nay bên quan tài mẹ, ba đứng lặng yên, cúi đầu, rồi đưa tay rút khăn mùi xoa. Ba khóc. Tôi nhìn ba, nhìn quan tài mẹ, mắt cay xè.

THĂNG ÚT

MẠNH - HÙNG

Nhà có ao cá, mỗi lần muốn bắt, má lại nói đợi thăng út về rồi tát luôn. Nghĩ thương má nên thôi.

Những ngày cuối năm, anh em gặp nhau muốn lai rai một chút. Nhà có bầy vịt nhưng má nói, đợi ít bữa thăng út về. Má nói thấy thương, lại thôi.

Chiều 30 tết, má đứng ngồi không yên, rồi lại lân la ra đầu ngõ, mãi đến tối mịt mới về. Má đưa tấm giấy cho anh hai bảo là thư thăng út. Anh Hai thắp đèn đọc, chỉ vài hàng xin lỗi vợ vãi.

SỢ

MẠNH HÙNG

Thấy đồ chơi đẹp, con sung sướng chỉ tay muốn ba mua cho. Ba trừng mắt nhìn, không nói.

Con sợ quá, quay lưng im lặng.

Đi học bị bạn đánh, về nhà tủi thân, đứng vào xó khóc. Ba nhìn thấy, trừng mắt quát lớn. Con sợ quá, im luôn.

Kinh tế khó khăn, ba càng trở nên nóng tính hơn. Lo nghĩ nhiều, ba mất sức. Nằm trên giường bệnh, má lặng lẽ chăm sóc cho ba. Thấy thương, con bưng cho ba tô cháo. Ba quay lại nhìn, run quá, con đánh rơi.

MỒ CÔI

NGUYỄN VĂN HÙNG

Đêm đông, nằm cạnh bố, cu Hải co ro thì thầm: - Giá như mẹ đừng đi xa, thì giờ này con được nằm giữa ấm biết mấy. Chứ có hai bố con mình, ai cũng lạnh.

Bố cu Hải vỗ về con, rồi nói: - Con đừng lo, mẹ xa rồi, có dì thay mẹ chăm con. Cu Hải không hiểu nhưng cũng thấy mừng, vì nhà lại có thêm người đỡ vãng lạnh.

Mùa đông sau, Hải co ro nằm một mình lại nghĩ: - Giá như đừng có dì thì bây giờ mình đỡ lạnh một bên...

KHOẢNG CÁCH

HOA HUYỀN

Lúc còn đi bộ nó thường cho tiền người ăn xin ngồi lết bên lề đường. Rồi nó có xe đạp, việc dừng lại để cho tiền dường như là chuyện kỳ kỳ. Nó vờ bận rộn, đạp xe nhanh hơn khi đi ngang qua ông nhưng lòng áy náy. Bây giờ chạy xe Dream, mắt phải tập trung nhìn về phía trước hơn, nó không còn nhìn ông nữa, cảm giác bị cắn rứt cũng không còn. Thỉnh thoảng thấy ông, nó nhủ: Thôi, để người đi bộ cho .

VÔ TÂM

NGUYỄN NGUYỄN LƯU HUỠNH

Ngày còn nhỏ, tôi thường được dì - dượng kể về chuyện tình của họ. Một tình yêu thật đẹp được tô điểm bằng những tình khúc của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn mà lúc ấy cả hai người đều thích...

Hôm vào nhà sách, thấy tuyển tập nhạc Trịnh Công Sơn, tôi mua ngay gửi tặng dì - dượng.

Người bạn gái đi cùng bỗng hỏi: “Ba mẹ anh thích gì? Sao anh không mua tặng họ?”

Tôi chột giật mình. Tôi có vô tâm lắm không khi mà tôi cũng chẳng biết được ba mẹ tôi thích điều gì nhất!

CU LÌ

NGUYỄN HỠ

Cu lì năm nay lên hai. Nó đang nói bập bẹ một vài tiếng. Tính nó ngang bướng và hay khóc khi gây lộn với chị. Mỗi lần như thế, mẹ nó quát:

“Im đi, nhịn nhau không được hả!”.

Hôm nọ, bố mẹ Cu Lì cãi nhau. Mẹ nó khóc sục sùi. Cu lì hét lên với giọng ngọng nghịu:

Im... i, nhịn nhau... ông... ước ha? .

CHA TÔI

NGUYỄN HỠ

Thằng cu Út, con tôi bướng bỉnh và nghịch ngợm. Nó được ông nội rất cưng và nuông chiều.

Tôi thường nhắc với vợ: Không nên đánh nó trước mặt ông .

Một hôm ông tâm sự với vợ chồng tôi:

"Mấy con phải đánh cho nó sợ, kéo sau này nó hư đấy .

Chiều hôm sau, nó lại nghịch, vợ tôi quất cho nó một trận. Ông chẳng nói một lời bỏ đi ngủ sớm. Hình như ông giận.

CHIA TAY

NGUYỄN KHANG

Gửi Anh...

Một năm trước hai đứa nói chia tay. Miệng thì nói thế mà nhất cử nhất động gì của nhau cũng biết. Có khi điện thoại reo lên: A lô, em ơi! Anh xin quá! . Hay như chuyện bất ngờ: Anh ơi! Xe em mất tiêu rồi! .

Rồi một ngày điện thoại cũng reo lên: Em ơi! Anh có người khác rồi. Cô ấy tội nghiệp lắm! . Em như người bước hụt chân. Như mất đi một phần cơ thể. Sáu năm trời bên nhau, vui buồn lẫn lộn. Sáu năm có anh. Những tháng ngày tới em biết gọi ai?

HƯƠNG BƯỞI

NGUYỄN GIA KHANH

Ngoại mất. Lo hậu sự xong, mẹ ngồi tóc rối khóc thương ngoại, vun lại gốc bưởi trước sân ngả rạp vì mấy ngày tang.

Giỗ đầu ngoại, tôi theo mẹ về ngôi nhà mái ngói âm dương cũ kỹ. Mộ ngoại phủ kín cỏ xanh giữa bông bưởi trắng ngần.

Đêm trăng, bên thềm mẹ gói bánh cúng ngoại, kể chuyện ngày con gái vẫn hái bông bưởi gội thơm tóc dài óng mượt.

Cay mắt tôi nhớ, sinh thời ngoại cứ bẽn lòn không chịu theo mẹ về bên chợ.

Hương bưởi đã giữ ngoại mãi với đất quê.

NGHỈ LỄ

NGUYỄN TUẤN KIỆT

Cha nó xuôi ngược buôn bán trên chiếc ghe nhỏ để lo cho nó ăn học. Xong đại học, nó ở lại thành phố.

Tết vừa rồi, tiễn nó đi, ông dặn: Con đi làm, ít về. Cha mẹ nhớ lắm. Nhưng ráng... đến dịp lễ rảnh con về thăm cha mẹ .

Nó hứa.

Lễ đến, ông hơn hờ chờ đón nó về. Nó điện thoại bảo không về được vì

sinh nhật bạn gái.

Nghe xong, ông trầm ngâm, lát sau nói với mẹ nó: Vậy là Tết thằng nhỏ nó mới về. Còn đến bốn tháng nữa... .

BÁNH KEM CHÁY

QUÂN THIÊN KIM

Sinh nhật bạn, không được mời, em buồn xo. Hôm sau tan học về, manh áo cũ sờn của em rách toạc, mặt rướm máu. Chị hai, em òa khóc nói bạn bè chọc em nghèo không có quà, không được ăn bánh kem. Xã nghèo, mấy ai được ăn bánh kem.

Chị nghỉ học lên thị trấn. Sinh nhật em, chị mang về một cái bánh nhỏ xíu có một bông hồng. Của chị làm đấy, chị học làm bánh kem .

Em ăn ngon lành. Mắt chị ngấn lệ. Cái bánh cháy chủ bỏ, chị đã lén bắt bông hồng tặng em.

KỶ VẬT

PVL

Ngày sơ tán, tôi chỉ mang theo ruột tượng gạo và chiếc áo bờ lu vải tám. Chiếc áo theo tôi suốt chiều dài đất nước, chia sẻ sự sống cùng cái chết. Sau tiếp quản vài năm, tôi cất kỹ vào đáy tủ.

Hôm qua, phát hiện chiếc áo nằm co rờ trong yên xe bán thiu, tôi la toáng lên:

- Đứa nào lấy áo bố lau xe?
- Tôi đấy, vợ tôi nói vụng ra từ phòng khách, của nợ đó để chi thêm chặt tủ! Bóp chặt chiếc áo trong tay, ngẩn ngơ hoài, không biết cất vào đâu.

KIỆP SAU

THANH LAM

Cãi nhau kịch liệt, người vợ nước nỡ:

- Ông không thương tôi, ông không lo lắng gì con cái.

Ưa nước mắt, người chồng nói:

- Không thương bà, sao có được bốn mặt con. Đứa lớn gần 40, đứa út đã 30. Không lo cho con, mà chúng sống được. Không đứa nào hư cả.

Người vợ còn sục sùi:

- Kiếp sau tôi không lấy ông đâu!

Người chồng (giọng kiên quyết):

- Được đầu thai lên, tôi cũng cứ tìm bà. Làm gì kiếm được một người như bà.

Tối, họ đưa nhau đi xem phim: Anh vẫn yêu em .

VÔ ĐỀ

HUỲNH BẢO LÂM

Ông bà ngoại tôi nghèo chuyên làm ruộng mướn cho chủ điền, nên mẹ tôi cũng quanh năm quần áo quá gối. Thức ăn đạm bạc, chỉ cơm độn rau và dưa cà qua bữa.

Có lần, thấy bà hàng xóm làm gà để cúng, tôi chạy về thủ thỉ: Mẹ ơi, con thèm thịt gà . Mẹ trầm ngâm gật gật Ừ, mẹ cũng thèm . Bỗng mẹ À một tiếng và tiếp Mẹ có cách rồi chạy ra ngoài, lát sau trở vào mẹ xòe tay ra... Trong tay mẹ một nắm lá chanh tươi thơm phức...

TÂM BẢO

VĂN LIÊM

Bao đời nay báo vẫn say sưa du hí, du thực trên quê tôi, nghèo và xót xa lắm! Nhưng người vẫn sống, lúa vẫn xanh, khoai vẫn ngọt, vậy mà em lại bỏ lên thành phố. Em nói: Tui đi mấy năm, kiếm chút đỉnh rồi tui dìu, tui mình mãn đám cưới . Ngày tôi lên thành phố tìm thì em đã biết mặc cùng, biết chở Tây bằng Honda. Tôi về mà nấu ruột!

Bên sông, hàng diên điển vẫn vàng hực, gió vẫn mát, cá vẫn tung tăng, chỉ có em là... Xa xa có tiếng ai vắng vắng hò:

... Gió đưa bông lách, bông lau. Gió đưa em bậu (ờ)... xuống tàu Anglê ...

MỘT THỜI

HỒ THỤY LIÊN

Bước vào năm thứ nhất, lũ con trai thi nhau xếp hàng làm đuôi của chị. Chị cười bảo một lũ điên .

Bước sang năm thứ hai, một nửa trong số đó ước ao được xách cặp cho chị. Ngó lơ, chị mím chi cộp .

Bước sang năm thứ ba, chỉ còn duy nhất một người, chị chê hăn cù lần.

Năm cuối cùng, kẻ cù lần ngày ấy trở thành cái đuôi của một nữ sinh viên

năm thứ nhất.

Không có ai theo đuổi, chỉ lại ước mình là sinh viên năm thứ nhất.

HƯƠNG VỊ QUÊ HƯƠNG

NHỮ THỊ TRÚC LINH

Mẹ vắng nhà. Mấy hôm nay cha con nó xoay quanh nồi thịt kho hột vịt được mẹ chuẩn bị sẵn. Chiều, nó nấu canh chua bông điên điển và cá linh kho, nghĩ rằng cha sẽ khen nó. Bác Hạnh đi Bắc vào biếu lọ cà pháo cùng ít mắm nêm. Cha gấp trái cà vào chén nó, con ăn đi . Nó lắc đầu quây quậy, con không ăn cà này, nhà mình có cha là thích ăn . Cha trầm ngâm. Cha thích cà pháo cũng như mẹ và con thích canh chua bông điên điển với cá linh kho vậy! Vì nó có hương vị quê hương con ạ!

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần bảy

LỜI HỨA

TRẦN THỊ LOÁT

Tôi làm nghề dạy học. Dường như lúc nào tôi cũng bảo học trò của mình: Các em không được nói dối. Lúc nào cũng phải trung thực. Cô không thích ai thất hứa... .

Một hôm cậu học trò nhỏ nhất đứng dậy hỏi:

- Cô đã bao giờ thất hứa chưa?

Tự nhiên nước mắt tôi chảy đầy hai má. Ngày xưa tôi từng hứa với mẹ Học xong con sẽ về quê... . Vậy mà cuộc sống phố thị đã cuốn hút tôi ở lại. Lời hứa năm xưa tôi đã quên mất. Quê nhà mẹ vẫn mỗi mắt ngóng trông.

TÌNH ĐẦU

HỨA VĨNH LỘC

Về quê, lần nào cũng vậy, hễ chạy qua ngã ba An Lạc là tôi cho xe chạy chậm hẳn lại, mắt nhìn vào ngôi nhà khuất sau vườn lá. Một lần, đứa con trai mười tuổi của tôi hỏi:

- Ba tìm gì vậy?

- Tìm tuổi thơ của ba.

- Chưa tới nhà nội mà?

- Ba tìm thời học sinh...

- Nội nói, lớn ba học ở Sài Gòn mà?

- À! Ba tìm người... ba thương.

- Ủa! Không phải ba thương mẹ sao?

- Ủ! Thì cũng... thương.

- Ba nói nghe lộn xộn quá. Con không biết gì cả.

- Ba cũng không biết.

Chỉ có Hồng Hạ biết. Mà Hạ thì hai mươi năm rồi tôi không gặp.

CHA VÀ CON

VÕ VĂN LỢI

Tháng Chạp xôn xao. Nhong nhong, cha làm con ngựa... . Con cười ngặt

nghèo trên lưng. Sân nhà nghèo đón Tết rực rỡ mai vàng, vạn thọ. Hai mươi năm. Cha già muốn đi phố xem Tết. Con đèo cha bằng xe gắn máy. Cha không quen ngồi, sợ té nên ôm con chặt cứng. Con bảo: Ngồi vậy khó chịu lắm! . Cha dịch ra xa, loạng choạng khiến xe mất thăng bằng, con giật. Thán Chạp lao xao...

HẠNH PHÚC

VÕ VĂN LỢI

Nhà mới to đẹp, cửa kính với ban công, có cả cây mận đang trái sai quật. Con mình rồi sẽ hạnh phúc! . - Tôi nghĩ, liền tay sắp xếp lại tổ ấm. Đột nhiên, tôi phát hiện một gương mặt trẻ con thiếu não lấp ló trước cổng.

- Cháu... ơ... - Nó ập úng - Cây mận này là do ông nội cháu trồng!

- Tôi hái cho nó một túi mận đầy. Dĩ nhiên nó nhận, lí nhí cảm ơn nhưng không ra vẻ gì muốn bước đi. Tôi bụng bảo dạ: Hạnh phúc là một cái chần hạp... .

MẸ GHỀ

B.P.M

Cô tôi muộn chông vì quá dữ tánh, ruột thịt cũng chẳng ai muốn gần, đành lấy dưỡng, đã góa vợ.

6 tuổi, Lộc về với mẹ ghề, làm đủ việc mà lăn roi mới vẫn chông lên dấu đòn cũ.

Lộc 15 tuổi, dưỡng chết. Đình ninh Lộc bỏ đi nên ngày mở cửa mả, cô đuổi khéo:

- Có muốn về với bà ngoại mà không?

Lộc cúi đầu, nói trong nước mắt:

- Con đi rồi, mẹ ở với ai?

Sau câu nói, dường như bà mẹ ghề ở lại với năm mồ, cô tôi về, đi chùa, ăn chay. Lộc trở thành cậu ấm - rồi trở thành thạc sĩ, mẹ con thân thương như một phép màu...

CHUYỆN CŨ

B.P.M

Tặng những ai còn trên bục giảng

Ngày 20. 11, tôi gặp tại một học trò cũ, em kể:

Hồi học với cô, mẹ em bị bệnh nan y, em phải lo cho sáu em nhỏ, đêm đi học, ngày đi làm, chiều nào cũng chạy đến trường, có nhiều hôm phải mặc áo lót còn ướt, lạnh mà vẫn mong gió nhiều, muộn mà vẫn muốn đường dài, để đến lớp áo kịp khô...

Nhớ những lúc bị tội nêu tên trước lớp vì quá lười, em chỉ cúi đầu, nước mắt rơi lã chã xuống bàn... Lòng tôi tràn đầy hối hận. Tôi muốn hỏi: - “Sao ngày xưa em không nói?”. Nhưng tôi chợt nhớ: ngày xưa tôi chưa bao giờ hỏi...

ME

BÙI PHƯƠNG MAI

Chồng tôi từ sơ sinh đã ở trại mồ côi. Nghe kể, khi mới vào khóc nhiều nhất phòng trẻ.

Năm 20 tuổi, qua nhiều khó khăn anh tìm được mẹ, nhưng vì danh giá gia đình và hạnh phúc tự tại, một lần nữa bà đành chối bỏ con.

Anh đã khóc rất nhiều.

Hôm nay, anh 50 tuổi. Được tin mẹ từ Pháp về đăng báo tìm con. Anh lại khóc. Hỏi: Tại sao khóc? Anh nói: - Tội nghiệp mẹ, 50 năm qua, chắc mẹ còn khổ tâm hơn anh...

XA XỨ

BÙI PHƯƠNG MAI

Em tôi học đến kiệt sức để có một suất du học.

Thư đầu viết: Ở đây, đường phố sạch đẹp, văn minh, bỏ xa lã nước mình...

.

Mùa đông sau viết: Em thêm một chút nắng ấm quê nhà, muốn được đi giữa phố xá bụi bặm, ồn ào, nhớ chợ bến xôn xao lầy lội... Biết bao lần trên phố, em đuổi theo một người Châu Á, để hỏi coi có phải người Việt không... .

BẢO

NGA MIÊN

Tặng Phong

Sống ở miền đất biển, công việc của anh cũng gắn liền với tàu, biển, khơi xa... Anh đi suốt, về nhà chẳng được bao ngày rồi lại ra khơi.

Mỗi lần anh đi chị lại lo. Đòi, ti vi báo bão, đêm chị ngủ chẳng yên, chị sợ bão sẽ cuốn anh ra khỏi đời mình...

Cuộc sống có khá hơn, anh không đi biển nữa mà chỉ kinh doanh trên bờ. Anh đi sớm về trễ, có đêm vắng nhà, bảo vì công việc làm ăn, nghe đâu... Không phải bão, nhưng anh vẫn bị cuốn xa dần. Sóng gió, bão trong lòng chị.

CHỊ HAI

ĐINH VŨ NGỌC MINH

Sáng nay, đám cưới chị Hai không phải với anh Nhân mà với ông nào lạ hoắc, già gần bằng tuổi ba. Lạy bàn thờ ba, chị Hai bước lên xe hơi sang trọng mà nước mắt tuôn như mưa. Anh Nhân đang bên bờ rào thập thò ngó qua, mắt đỏ hoe. Má nhìn theo chị Hai, hai hàng nước mắt chạy dài trên gò má hóp. Bé Út tự hỏi: “Sao đám cưới mà ai cũng khóc?”. Đêm, bé Út mơ chị Hai đang la rầy mình. Giật mình tỉnh dậy, thấy chỗ nằm bên cạnh trống không.

TÌM CHA

NGUYỄN MINH

Mẹ tìm được chồng - Toàn vẫn chưa tìm được cha. Cha nằm ở góc rừng nào của cao nguyên?

Các chú đã bao lượt âm thầm cùng bố dựng Toàn đào bới từng tấc đất khi nghe nói về chuyện chôn cất cha Toàn ngày ấy.

Toàn thương mẹ cơ cực quá nhiều. Rồi bố dựng gặ vợ chồng Toàn... và hai bố con đi tìm được hài cốt cha Toàn.

Nghĩa trang chiều mưa sùi sụt. Trong lễ truy điệu cha Toàn, mẹ Toàn nức nở, bố dựng lặng yên một góc. Toàn nao nao thương cả hai người.

CÂY CAU GIÀ

TIÊN MINH

Cây cao trong vườn bằng tuổi mẹ tôi, khẳng khiu đến tội. Những dây trầu quấn quanh thân giữ lại; nếu không, chắc nó ngã lâu rồi. Nội kể, hồi đó cau rẻ rẻ, bỏ thì uống, nên nội ăn trầu sớm lắm, rồi nghiện vị ngọt chát của quả cau nhà... Khách xem vườn để mua. Nội chỉ tiếc cây cau. Mẹ bảo: Ngoài chợ thiếu gì. Nhớ hồi tôi còn nhỏ, có cần thiếu vở học, nội bán mấy buồng

cau và nhịn gần hai tháng. Còn lần này, chắc nội bỏ ăn trầu luôn

KIM NGÂN

MINH MUỘI

Nhà nghèo, mẹ sinh con gái đầu lòng, ba đặt tên là Kim Ngân, với hy vọng sau này con sẽ giàu. Chẳng cần đến sau này, gặp thời ba mẹ làm ăn khá, cuộc sống vật chất tốt hơn nhưng ba mẹ xa nhau hơn, ba mẹ cũng xa con hơn. Nhiều buổi tối con ăn cơm một mình với vú Tư. Con cảm thấy vú thương con hơn cả ba mẹ.

Sinh nhật mười sáu, con thầm ước ba mẹ đặt lại tên con...

TIẾNG CHIM

TRẦN QUANG MÙI

Dịp hè, thằng nhỏ về quê. Nó hỏi ông ngoại:

- Sao vườn ông không có tiếng chim?

Ông ngoại trả lời:

- Chim bị người ta đánh bẫy, đưa về thành phố bán. Ông nghe kể, cha cháu cũng nuôi nhiều chim lắm, có con biết nói Hê-lô phải không?

Thằng nhỏ im lặng trở về thành phố.

Sáng hôm sau, cha nó quát tháo âm ỉ.

- Ai mở cửa các lồng chim? Chim bay đi hết rồi...!

Thằng nhỏ nhìn trời. Nó mong bầy chim mau trở về với vườn cây của ông ngoại.

VÒNG CẨM THẠCH

JANG MY

Cha kể, cha chỉ ao ước tặng mẹ chiếc vòng cẩm thạch. Tay mẹ trắng nõn nà đeo vòng cẩm thạch rất đẹp. Mỗi khi cha định mua, mẹ cứ tìm mọi cách từ chối, lúc mua sữa, lúc sách vở, lúc tiền trường... Đến khi tay mẹ đen sạm, mẹ vẫn chưa một lần được đeo.

Chị em hùn tiền mua tặng mẹ một chiếc thật đẹp. Mẹ cất kỹ, thỉnh thoảng lại ngắm nghía, cười:

- Mẹ già rồi, tay run lắm, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui.

Chị em không ai bảo ai, nước mắt rưng rưng.

CHỊ VÀ EM

TÔ THẢO MY

- Nhi, giơ chân lên cho chị kỳ nào. Bé Nhi đưa một chân, còn một chân mất thăng bằng, người nó cứ nghiêng qua ngã lại.

Chị gắt:

- Phải vịn vào vai chị mới khỏi ngã. Nhớ chưa?

Ba năm sau, chị không may bị tai nạn cướp mất một chân... Chiều nay tập đi, nhìn em Nhi một mình tắm, nước mắt chị trào ra.

Lần đầu tiên sử dụng nạng, do chưa quen chị nhiều phen suýt ngã. Em Nhi đến bên chị:

- Chị ơi! Vịn vào vai em mới khỏi ngã!

Chị gục đầu vào vai em khóc nức nở.

NGOÀI GIỜ

ĐỨC NAM

Chị bước vào quán, kín đáo nhìn quanh như tìm người quen... Rồi chị lấy xấp vé số giấu trong giỏ ra, nhả nạt rao khắp bàn...

Chị nhỏ nhẹ mời, lạng lẽ rút khi khách lảng đi.

Tôi gục mặt trên bàn bia... muốn mua nhiều vé số mà không ngẩng lên được!...

Chị là bạn vợ tôi, trước dạy cùng trường...

MÙA Ô-MA CHÍN

PHƯƠNG NGÀ

Lúc còn sống, những khi đến mùa ô-ma (quả trứng gà), bà thường hái xuống đem dứa. Ô-ma chín, vàng tươi, ngọt lự, bột như trứng gà. Bà đem cả thúng ra chợ bán, lấy tiền đưa mẹ mua thức ăn.

Bà mất, ô-ma chín rụng đầy sân. Tiếc, nó cũng khoèo xuống đem dứa rồi mang ra chợ.

Đứng từ sáng đến trưa, chào mời mọi cả miệng, khô cả cổ mà ai cũng lắc đầu. Nó đành đem về, chọn những quả ngon nhất đặt lên bàn thờ bà rồi khấn: Bà ơi! Chẳng ai mua ô-ma, bà chịu khó ăn dùm con bà nhé!

BỮA CƠM TRƯA

NGUYỄN THỊ NGÀ

Hôm nay, khi đang ăn trưa ở một quán bình dân, tôi thấy một bác bán đồng

hồ treo tường đạo, khoảng gần sáu mươi tuổi cũng ghé vào. Nhưng bác ấy chỉ gọi một ly trà đá, rồi lấy ra một bịch bốn năm củ khoai lang nhỏ ngồi ăn.

Nhìn vẻ mặt khắc khổ và mệt nhọc của bác, tôi thấy nao lòng.

Bất giác, tôi nghĩ đến ba tôi nay cũng đã gần sáu mươi. Vẫn với túi đồ nghề thợ hồ, ba lặn lội khắp nơi, chặt mót từng đồng gửi về cho tôi ăn học. Đã bao giờ tôi chột hỏi đến bữa cơm trưa của ba...

HOA NHẬT

NGUYỄN THÁNH NGÃ

Chiều áp Tết. Chợ hoa vui dần. Gió lạnh. Thăng Tý mong manh áo, nhưng đôi mắt sáng rực. Nó cứ nhìn. Hình như nó biết chẳng ai cấm nhìn.

Mẹ nó quét rác nuôi nó. Nhờ học lớp tình thương nên nó biết thềm hoa. Dù đói...

Tan chợ. Cái im ắng làm lão Tư Say thức dậy. Lão ném tung những giỏ rác. Bó hoa sót trong giỏ rơi xuống rãnh nước đen... gầy nát. Tý nhật được, mừng hóm!

Quét chợ về, chị Hai sững sờ nhìn bình hoa đỏ tươi trong căn lều trống hoác...

LÒNG TỐT

NGUYỄN THÁNH NGÃ

Tốt nghiệp Sư phạm, tôi đi vùng sâu. Trường cử lên tỉnh mua sách hộ các em, tôi tính cả tiền xe vào đó. Thuở ấy lương giáo viên còn cỗi, tôi có biết chút ít về thuốc nên định bụng sẽ mua thuốc về bán thêm kiếm chút đỉnh. Một hôm tôi trượt chân té xuống con suối. Đồng bào dân tộc đã vớt tôi lên. Học trò tôi đi bộ 30km mua thuốc băng bó vết thương cho tôi. Các em đem tặng tôi thịt rừng và cá suối ăn không hết. Chỉ tính phần quà không thôi, giá trị gấp ngàn lần những viên thuốc tôi định bán cho họ...

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần tám

MƯA

NGÔ THỊ NGÃI

Mưa! Hà Nội, phố trắng xoá mịt mờ. Mình con nơi gác trọ ước thật nhiều mưa rơi. Chiều nay, lại mưa! Trời đất muốn giao hoà. Thơ con dường như có cánh. Mưa! Quê nhà, ruộng muối của mẹ thành hư không, mái nhà thêm nhàu nát. Cầm lá thư của con gái trên tay, mẹ nén tiếng thở dài. Sáng mai ra tất tả ngược xuôi, mẹ chạy vạy sao cho kịp tiền gửi cho con trước ngày thi. Mưa! Con hoá nhà thơ. Mẹ còng lưng thêm một chút.

ANH HAI

HOÀNG NGÂN

Ba mẹ mất. Mười lăm năm qua, anh Hai lo cho ba chị em tôi ăn học. Khi tất cả vào Đại học, anh mừng lắm. Chi phí ăn học cũng tăng dần lên. Anh vừa đạp xe đi dạy, vừa bán thêm quầy báo trong nhà xe. Học trò thương anh mua báo nhiều, anh vui lắm. Anh lo lắng tất cả trong nhà, không thiếu gì...

Đột ngột, anh bị tai biến, có lẽ vì đạp xe trong sương sớm đi lấy báo. Anh nằm bất động. Ngày thứ mười, anh nói được câu đầu tiên: “Mua mấy tờ báo mới, đọc anh nghe...”.

CHIẾC ĐỒNG HỒ

VŨ ĐỨC NGHĨA

Anh con trai đi làm được vài tháng, có dịp ghé thăm nhà. Bữa cơm chiều, anh cứ nhìn chòng chọc vào chiếc đồng hồ của cha. Người cha trầm nghĩ: “Chắc là con nó cần...”

Ăn cơm xong, người cha gọi con trai ra bàn uống nước, ông bảo: Con mới đi làm, cũng cần biết giờ biết giấc. Rồi ông tháo đồng hồ đưa cho con.

Người con trai cầm đồng hồ, bấm lại hai nấc rồi đeo vào tay cha, rướm rướm nước mắt:

- Dạo này ba gầy quá, dây đồng hồ tuột cả xuống bàn tay!

BÀN TAY MẸ

LÊ THỊ MINH NGHĨA

Một tai nạn làm hỏng đôi mắt mẹ. Hàng ngày mẹ ôm con sờ nắn. Những lúc ấy con thấy mẹ cười.

Ba bỏ mẹ lấy người khác. Con nhớ mẹ, chạy về thăm mẹ. Mẹ ôm lấy và tay mẹ lại sờ nắn khắp người con. Mẹ khóc: “Sao con gầy quá...!?”

Con nén khóc: Mẹ ơi, vì da thịt con nhớ hơi bàn tay mẹ...! .

THẤT NGHIỆP

BẢO NGỌC

Công ty làm ăn thua lỗ, sa thải nhân viên. Sau mấy tháng viết đơn xin việc khắp nơi, tôi chán nản quay về. Thất nghiệp! Vợ tôi cũng quay về với hàng cà phê cóc, tảo tần nuôi chồng con.

Sáng nay tôi dậy trễ. Nhà vắng tanh, mọi người đi cả rồi. Cầm tờ 5.000đ được để sẵn trên bàn - tiền sáng - vụt nhớ lại ánh mắt tủi tủi của vợ lúc cúi nhặt mấy tờ giấy bạc gọi là tiền chợ tôi vớt đại xuống giường mỗi lần vội đi làm.

CHA VÀ CON

NGUYỄN MẠNH BÍCH NGỌC

Hắn học hạc với cha từ nhỏ. Ông bỏ hắn từ khi hắn bắt đầu nghiện ngập, thề không bao giờ thềm đoái hoài đến hắn nữa. Trong những lần tù tội, chỉ có mẹ hắn lụi hụi đi thăm. Lần trốn trại vừa rồi, hắn càng thêm căm thù cha khi mẹ đang nuôi giấu hắn thì ông đi tố cáo công an để hắn bị bắt lại.

Có đợt thăm nuôi, người ta gọi tên hắn. Bàng hoàng, hắn nhận ra người đến thăm là cha hắn, mắt người đàn ông có gương mặt khắc khổ và tóc lốm đốm nhiều sợi bạc. Cha hắn nói: Mẹ mày đau, tao đi thế đây. Gắng cải tạo tốt để về sớm nhé... .

NƯỚC MẮT

NGUYỄN VĨNH NGUYỄN

Ông mất. Nhà rộng. Bà sống hằng ngày lặng lẽ như chiếc bóng. Mỗi sáng, trước khi dâu con đi làm, bao giờ bà cũng dặn chúng đón ảnh của ông và lư hương xuống đặt ở thành giường vì bàn thờ cao quá. Con trai làu bàu. Còn con dâu bủn xỉn.

Bà lặng im...

Hôm bà mất, đứa con trai dời ảnh của ông bà lên bệ thờ cao, nó phát hiện ra cát trong lư hương đã vón cục. Tuyệt nhiên, không có chân nhang nào.

TÔ MÌ

LÊ NGUYỄN

Em gái tôi rất thích ăn mì, nhưng hồi ấy nhà nghèo lắm, không phải thèm là ăn được. Có bữa ba đến trường rước nó về, hai cha con ghé lại xe mì đầu hẻm. Ba kêu một tô mì, đẩy về phía nó: Con ăn đi, ba no rồi!

Ăn xong, nó chột nhìn thấy ba vét hết các túi mới đủ tiền trả tô mì.

Mười lăm năm trôi qua, em tôi đã là một cô giáo. Hôm lĩnh tháng lương đầu tiên về, nó cầm xấp tiền tần ngần mãi. Tôi hỏi:

- Mi định mua sắm gì đây?

- Em mua tô mì thật ngon cúng ba!

Rồi nó quay mặt hướng khác, giấu đi hai con mắt đỏ hoe.

MẸ VÀ CON

TRẦN MAI NHÂN

Con học xa về thăm nhà, mẹ cho thúng khoai lang và 50.000đ, dặn: Gắng bồi dưỡng để có sức học .

Con đi rồi, mẹ khóc: Tội nghiệp, tiền đâu mà bảo bồi dưỡng . Vội mượn 20.000đ gửi thêm cho con.

Thanh toán xong nợ nần , con nghĩ: Nhà hết gạo, sao mình không để bớt tiền cho mẹ . Liên ra bưu điện: Con đã tìm được chỗ dạy... Gửi mẹ...

Về phòng, anh nhận được thư mẹ. Còn tiền bán gà để dành cho con. Mẹ quên mất... . Nhìn tờ bạc xếp rất nhỏ bỏ trong thư, nước mắt anh chảy dài.

KHOẢNG CÁCH

TỈ NHIÊN

Cậu đi học tập. Mợ chặt vật nuôi bầy con. Nhà Nhiên đủ ba mẹ cùng chạy gạo, tạm đủ sống. Mẹ chia sót cho mợ bát canh, lon gạo... Mợ và các em thường ở chơi nhà Nhiên, đầm ấm tiếng cười.

Cậu về. Cả nhà xuất cảnh. Nhiên mừng cho các em được học hành ở đất nước mình từng mơ du học. Mợ và các em về thăm quê, chỉ hỏi thăm nhà Nhiên qua điện thoại.

Nhiên tần ngần mở tấm bản đồ thế giới. Nước Mỹ rộng, xa; và hình như xa hơn mình tưởng.

HAI MẢNH ĐỜI

NGUYỄN THỊ NHƯ

Mưa bất chợt, tôi tấp vội vào hiên nhà bên đường, nép sát cửa để trốn những giọt mưa đang hối hả tìm mình.

- Con ngoan nè, ùm miếng nữa nào, đi con...

Tôi tò mò nhìn qua khe cửa. Một bé gái tròn trĩnh, chắc nịch, đang khóc rưng rức vì mẹ nó ép ăn cơm.

Ngoài hiên, một con bé hành khất gầy còm, yếu ớt, đang đói... Tôi cúi xuống bỏ vào nón nó tờ hai nghìn.

Hai mảnh đời chên vênh, đối lập. Tôi vội rời chỗ đứng, đội mưa đi về.

NGÂY THƠ

NGUYỄN THỊ NHƯ

Cả nhà rộn ràng chuẩn bị đưa dâu. Bé Na hí hửng, mừng. Mỗi mẹ Na là không vui, chị cứ bần thần: Không biết ngày mai con mình ra sao? Từ lúc lọt lòng tới giờ, nó chưa rời chị đêm nào, đêm nay...

Chị giấu giọt nước mắt sau chiếc khăn voan. Mọi người giục chị: - Xe nhà trai tới! Chị ôm Na: Tối nay con ngủ với bà, ngoan nhé! Na nũng nịu: Không, con ngủ với mẹ à... làm cô dâu xong, tối mẹ về với con... . Chị nát cả ruột gan, bước lên xe hoa.

TIẾNG MẸ ĐỀ

NGUYỄN THỊ NHƯ

Tôi lấy chồng xa, cách quê nhà đến nửa vòng trái đất. Tôi sinh đôi hai thằng nhóc. Chúng lên năm, nghịch lắm! Mỗi lần mắng nó bằng tiếng Việt, nó đâu hiểu, lại phải dùng tiếng Anh.

Cứ thế, tiếng mẹ đẻ thừa dần. Cái quyết định dành thời gian dạy tiếng Việt cho con ngày càng vô hiệu. Tôi không nản.

Năm năm sau. Vào một sáng đẹp trời, tôi có tin vào tai mình không nữa, tiếng con trai tôi:

- “Quê hương là chùm khế ngọt...”

Tiếng Việt đàng hoàng, chuẩn!

Vậy là tôi vẫn còn quê hương...

BẾP QUÊ

NGUYỄN TẤN ON

Thuở ở quê, đi học về thấy khói đun trên từng nóc nhà xóm nhỏ. Mẹ ngồi thổi lửa, đưa tay vờn hũ dưa chua vào góc bếp, khói bay làm cay đôi mắt. Hỏi mẹ, mẹ nói để dành mưa đông chộp bẻ. Cha gánh rạ ngoài đồng về chất thành cây. Hỏi cha, cha bảo: Để dành nhóm lửa cho ấm trời mùa đông. Mẹ qua đời, cha không còn, tôi lấy vợ, lên phố.

Mỗi khi mùa mưa đông về, tôi vẫn còn nghe mũi mình cay cay mùi khói bếp rơm đồng.

KHỜ QUÁ

TRẦN THÁI PHONG

Buổi hẹn đầu tiên. Ngồi bên nhau chàng biết nói gì. Bao nhiêu ý tứ trong đầu bỗng bay đi đâu mất. Thu hết can đảm, tôi nắm lấy tay nàng, nàng rụt tay lại và đứng dậy đi.

Tôi thơ thẩn nhìn theo nàng rồi ngồi phịch xuống. Hôm đưa nàng về quê, tôi đánh liều hỏi:

- Sao bữa đó...

Nàng mỉm cười

- Ai biểu hồng... Khờ quá!...

HOA VÀNG

KHUẤT TÙNG PHONG

Ở tuổi bảy mươi bà vẫn chân bòn, tay lấm. Suốt ngày cặm cụi dưới vườn. Khi tưới bông, lúc trồng rau, tía đậu. Đất quanh năm rục rở ngồng cải, cúc vàng... Nhờ vườn, các cháu nội ngoại của bà, đứa nào cũng có phần quà: Áo mới vào đầu năm học; ký đường, lon sữa khi ốm, khi đau; nên vợ nên chồng có cái xoong, cái ấm...

Đi xa về, mắt bà, như một thói quen, vội chạy xuống vườn. Lối xưa hoang vắng. Đầy vườn cỏ dại. Bông dưng khắp chốn, đâu đâu cũng lấm tấm hoa vàng...

BỐ OI !

KHUẤT TÙNG PHONG

Bố đau lưng, nằm lo ngay ngáy, còn hơn chục bao cà phê ai xay, ai phơi? Nhà neo người, hai con đi học, mẹ lương còm, bố tần tảo làm thêm. Trồng cà phê, mưa lầy nắng cháy. Gần sáu mươi, bố chẳng quản thân gầy. Áo rách lưng, mót từng hột cà phê, bố muốn cho con có thêm cái quần, cái áo. Rầy rồi việc, bố lại ao cá, vườn rau. Bảo đừng cố sức, bố chỉ cười: Làm cho vui, con à! .

Trưa nay, cơn mưa dông bất chợt, con quặn lòng, bố lại gượng cơn đau...

CHIẾC TÃ CŨ

NGUYỄN THỊ BÍCH PHỤNG

Mẹ nghèo chỉ có thằng út là con trai. Thằng út lớn thi đậu làm quan trên tỉnh. Sợ mẹ nghèo ăn nói bố bã nên để mẹ lại quê. Mẹ nhớ buồn ra cửa ngóng con tay cầm chiếc tã cũ rách mềm. Thằng út thua lỗ đi tù. Mẹ đi thăm tay cầm chiếc tã cũ lau nước mắt.

Ngày thằng út ra tù - mẹ đã lẩn, tay luôn cầm chiếc tã cũ âu yếm: Út cha mẹ ngoan nào!

BA

LÊ HOÀNG ĐÔNG PHƯƠNG

Lớp 12. Tôi không có thời gian để về nhà xin tiền ba như hai năm trước. Vì thế ba phải đích thân hàng tuần đem tiền xuống cho tôi: Từ nhà tới nơi tôi trọ học cách 15km. Nhà nghèo không có xe máy ba phải đi xe đạp. Chiếc xe gầy giống ba.

Tôi chuẩn bị mua hồ sơ đăng ký thi đại học, không có thời gian về tôi lại nhắn ba. Lần này sau khi đưa 100 ngàn cho tôi, ba hỏi: Còn dư được đồng nào không con tôi đáp Dạ dư 4 ngàn ba ạ . Cho ba 2 ngàn để lỡ xe hư như lần trước thì có mà sửa . Ba đi rồi, tôi nhìn theo, nước mắt rưng rưng.

VỀ QUÊ ĂN TẾT

PHẠM HOA PHƯỢNG

Cầm chứng chỉ cử nhân luật trong tay, và sau bao lần xin việc, tôi đã đi làm được ở Công ty bao bì Thành phố.

Nhận 800.000đ lương, năm nay tôi quyết định về quê ăn tết. Tính toán cả mấy ngày để mua quà cho bố, cho mẹ, cho em, cho cháu.

Khi xe lăn bánh bỗng giật mình, không biết khi hết tết vào lại Thành phố đi

làm, tiền đâu để trả tiền nhà, tiền ăn và tiền xe đi vào, chẳng lẽ lại xin tiền mẹ. Tôi bỗng thở dài.

ƯỚC MƠ ĐẠT ĐƯỢC

PHẠM HOA PHƯỢNG

Ngày Xưa, khi còn bé, tôi thích đọc báo, truyện, nhất là cứ đến mùa xuân, sách báo tràn ngập, đủ màu sắc ở các quầy. Tôi mơ ước, sau này tôi sẽ có thật nhiều báo,

nhất là báo xuân, tôi sẽ đọc cho thật đã thèm. Nay tuổi về chiều, cuộc sống khó khăn, tôi đi bán báo, cầm xấp báo xuân trên tay, bìa báo rục rở những cành mai, cành đào mà tôi nào có xem được. Nghĩ lại, mơ ước tuổi thơ, nay đã đạt được rồi

nhưng có một nửa.

CHÁU NỘI TỘI NGOẠI

DIỆP QUANG

Chị tôi sinh. Nhóc tì khóc suốt đêm. Tôi rất dị ứng tiếng trẻ. Ngoại ãm thâm đêm. Chị ngủ như chết. Thương mẹ, lại mất giấc, tôi bần tính: Cháu nội tội ngoại . Chị rớt nước mắt. Tôi có vợ và sinh con. Vợ bị khâu nhiều mũi, mất sữa hẳn. Thiếu sữa mẹ, cục cưng quấy hết cỡ. Nội ốm, nằm viện lâu dài. Bé một chốc, tôi gắt âm ỉ. Bà ngoại sang, bông thâm đêm suốt sáng. Vợ tôi ngủ li bì. Chị nhìn tôi, tôi nhìn chị, ân hận.

NỘI TÔI

DIỆP QUANG

Ba rước nội lên Sài Gòn để phụng dưỡng. Nội tôi vui lắm. Ba làm ở Bạch Hồ, tháng về một lần. Mẹ dạy ở Cần Giờ, tuần về một bữa. Tôi học sáng, chiều Anh văn, tối vi tính. Bà chèo queo một mình. Thức ăn đầy tủ lạnh kể cả trâu cau. Một hôm nội xoa đầu tôi và bảo: Trên này ăn lạnh, uống lạnh, ngủ lạnh, trâu cau cũng lạnh. Nội nhớ cái nóng dưới quê lắm. Bà phải về thôi . Tôi năn nỉ nội hết lời nhưng vô hiệu.

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần chín

HỌC

LÊ ĐỨC QUANG

Năm hai mươi, tôi theo đàn anh lớn hơn mình năm hoặc mười tuổi, để học hỏi sự thông minh, hiểu biết...

Năm bốn mươi, tôi cũng theo đàn anh lớn hơn mình năm hoặc mười tuổi, để học hỏi kinh nghiệm, từng trải...

Năm sáu mươi, tôi quay ngược lại theo tuổi trẻ hai mươi, để học hỏi sự nhanh nhẹn, tháo vát... Học lại từ đầu.

TÔN SƯ TRỌNG ĐẠO

PHẠM QUỐC

Ông nội tôi là cụ đồ nho, quanh năm quần ta, guốc mộc. Tết nào học trò cũng đến. ông mất, họ khóc suốt đêm.

Bố tôi là thầy giáo thời trước giải phóng; sau này, về làm ruộng, chân lấm tay bùn. Vài học trò cũ có dịp gặp, cúi đầu:

Con chào thầy , lễ phép.

Tôi là giáo viên thời bao cấp, dép Lào, áo lính; một buổi lên lớp, một buổi bán kem cây. Học trò vẫn chào thầy kính cẩn. Gẫm lại ba đời thầy, tôi thấy phảng phất đâu

đây lời tôn sư trọng đạo .

CÂY QUẠT

LÊ NGUYỄN THỰC QUYÊN

Ngày còn ở quê, cháu thích ngủ chung với Bà. Giường chật, nóng, nhưng có bàn tay và những câu chuyện cổ tích của Bà đem luồng gió mát vào giấc ngủ...

Bố mẹ đón Bà vào thành phố. Phòng rộng thênh thang, máy lạnh chạy rì rì, chẳng phải dùng đến quạt. Buồn, Bà gọi cháu cùng ngủ. Cháu nhắm mắt Cháu không quen ngủ chung .

Cây quạt của Bà hóa ra thừa thãi.

ĐỒ CỖ

LÊ NGUYỄN THỰC QUYÊN

Biết tôi chuyên nghiên cứu đồ cổ, anh mời đến, cho xem bộ sưu tập thời Lý. Quý chúng lắm nên hàng ngày anh lau chùi kỹ lưỡng, đặt chúng nằm trang trọng trong phòng khách thật đẹp. Để có được nó, nghe đâu anh tốn công ròng rã mười năm trời... Có tiếng ho yếu ớt bên chái nhà tối tăm nơi góc sân. Tò mò, tôi liếc nhìn... Mắt cụ già nhỏ bé đang run rẩy trên chiếc giường con trái manh chiếu rách, cẩu bẩn, tồi tàn. Bên cạnh là tô cơm khô cứng tự bao giờ... Món đồ cổ trở nên vô nghĩa.

BÔNG ĐIÊN ĐIỂN

NGUYỄN SAN

Xưa, em sống ở quê. Mùa lũ, em ngâm mình mò củ ấu, hái bông điên điển. Tuổi mười lăm ngai ngái mùi bùn.

Em tìm về thành phố. Học đi, học nhảy, học liếc mắt cười tình. Tuổi thiếu nữ đôi mươi vành vành, thơm phức và kiêu hãnh.

Một bữa, em chạy ra từ trong khách sạn. Chiếc giày cao gót lật qua lăn tồm xuống cống đen ngòm để lộ đôi chân phèn túa máu. Em khóc tức tưởi. Nước mắt ân hận làm trôi những thứ bôi trét giả tạo. Khuôn mặt lộ dần những nét quê xưa.

Em chợt nhớ những cánh hoa điên điển sắp tàn còn kịp ửng vàng trước lúc hoàng hôn.

CHUNG ĐƯỜNG NƯỚC

NGUYỄN SAN

Mảnh vườn hương hoa của anh Ba và thằng Út có chung đường nước. Mấy năm nay hai anh em giận nhau, đến nỗi giỗ cha mạnh ai nấy cúng. Cái mặt đập bên cạnh có cây ổi già bị rào kín lại, mạnh ai nấy đắp.

Đêm ba mươi tháng tám nước lên nhanh quá. Anh Ba chở xuống đất đắp vội lên mấy chỗ nước tràn. Bỗng, giạt mình chạm phải bàn tay ai vừa bê một tảng đất sinh nhão nhoét.

Một thoáng ngỡ ngàng, anh nhận ra thằng Út. Bốn bàn tay chai sần bất động đè lên mặt đập. Trong đêm tối, bốn dòng nước mắt phản chiếu ánh sao sáng bong lạnh.

THỜI GIAN

NGUYỄN THÁI SƠN

Tôi viết về người thầy cũ, dạy tôi cách đây ba mươi hai năm. Bài đăng. Con đường mười cây số, từ miệt huyện, tôi đạp xe cộc cạch về thành phố tặng thầy tờ báo. Thầy đọc đi đọc lại mấy lần: Bất ngờ quá, anh ạ! .

Phút chia tay, bất ngờ hơn: ngày xưa, tay tôi run như lạnh khi thầy đưa viên phấn lên bảng, bây giờ, tuổi tác làm bàn tay thầy run rẩy trong hai bàn tay tôi, nhưng điềm tĩnh, ấm áp.

XA VẮNG

NGUYỄN THÁI SƠN

Hồi ấy, mỗi lần Ba nổi giận; hoảng; đưa vờ lật vở học bài, đưa quét nhà, đưa lẳng xăng xuống bếp, đưa Út chuyên chui vào góc giường trùm mền kín mít.

Giờ đây, ngay trong sự thương yêu đầm ấm của Ba, các con vẫn tứ tán: người đi làm xa, người công việc xuôi ngược, người theo chồng, cậu Út ngồi đại học. Ba lui thủ ở mé quê một mình, xa vắng.

CHUYỆN NHỎ . . .

VÕ THANH SỬ

Chị tôi theo chồng định cư ở nước ngoài. Vừa về thăm nhà dặt theo thằng con trai. Lúc đi cháu còn bế trên tay, nay đã ba tuổi Cháu rất ngoan, lễ phép, cả nhà cười vui theo từng câu hỏi của cháu.

Hôm nay, hai cậu cháu đứng trước cửa nhà ngắm ông đi qua bà đi lại, tôi cho cháu quả ô mai mơ là món cháu rất thích. Nhấp nháp xong, cháu cầm cái hộp bé tí hỏi tôi: “Vất đi đâu hở cậu?”.

Tôi vô tư chỉ ra đường. Cháu ngần ngừ giây lát rồi hỏi lại tôi: “Thế nhà cậu không có giỏ rác hở cậu?”

Tôi nhìn ra đường. Bao nhiêu là rác đang cuốn theo chiều gió . Trong tay cháu chỉ là cái hộp ô mai bé tí. Ôi! Cháu tôi...

NGÀY THỨ 7

Đ.T

Thuở bé tôi luôn luôn chờ đợi ngày thứ bảy. Vì đó là ngày ba tôi thường

đưa cả nhà đi ăn tối, đi xem phim. Đến tuổi dậy thì, ngày thứ bảy càng đáng yêu hơn vì đó là ngày tôi đến nơi hẹn với người yêu. Khi lập gia đình, tôi cũng mong ngày thứ bảy để được nghỉ việc, được giặt ủi quần áo, dọn dẹp nhà cửa... Và bây giờ tôi sợ ngày thứ bảy! Đó là ngày chồng tôi họp bạn nhậu, con tôi hẹn với người yêu, tôi hoàn toàn cô đơn.

CẦN THIẾT

T.T

Ngày cô theo gia đình định cư ở nước ngoài, Thầy buồn nhiều vì cảm thấy trống vắng, cô đơn. Nhiều năm trôi qua, Thầy vẫn ngày hai buổi ăn cơm tiệm, một mình một bóng đi về. Đã bao lần cô gợi ý đón Thầy sang, nhưng Thầy nhất quyết từ chối. Cuộc đời Thầy gắn bó với trường lớp đã bao năm, làm sao nỡ dứt bỏ. Một lần điện thoại về thăm, cô dè dặt hỏi: Anh có cần gì cứ nói, em sẽ gửi về liền . Cười buồn, Thầy ôn tồn đáp: Anh chỉ cần em .

TÓC MƯỢN

MINH TÂM

Thuở trước mỗi khi bôi dầu bà thường dùng một lọ tóc nhỏ thêm vào búi tóc. Bà bảo đó là tóc mượn - Tôi hỏi: - Mượn của ai ? - Bà cười.

Bà bệnh nhiều không bôi tóc nữa, thỉnh thoảng bà thoa dầu dứa tay run run chải lọ tóc mượn. Tôi hỏi:

- Bà chải tóc làm gì?

- Để dành cho mẹ con.

Bà mất, mẹ không bôi dầu, lọ tóc mượn không ai nhớ tới. Một lần dọn dẹp chợt thấy lọ tóc, mẹ đứng đờ:

Ngoại mầy thiệt...

Tôi thấy nhớ bà, thương bàn tay run run chải tóc.

ĐÒN CỦA BỐ

VŨ THỊ THANH TÂM

Nắng trưa hè rát bỏng kèm theo đợt gió nóng. Thăng con từ ngoài ngõ vào mồ hôi nhễ nhại, áo quần lấm đầy bùn, tay giơ cao râu cá vại con đòng đong, cân cần. Giận quá, phết cho thăng con mấy roi. Đêm nằm, xoa mấy vệt lằn ở mông con, lòng xót xa, nghĩ lại ngày xưa: mẹ mất sớm, bố ở vậy nuôi con, sau mỗi lần bị đòn vì nghịch ngợm, đều thấy bố quay đầu đi, tay

dụi mắt. Ước gì trở lại ngày xưa bé để được ăn đòn của bố. Bố ơi!

BÀ

MINH TÂN

Ngày còn là nhân viên bình thường, dẫu xa nhưng bố vẫn thường xuyên về quê thăm bà. Ít nhất mỗi tháng một lần. Nay nghe bố đã được làm lãnh đạo một công ty, bà vui lắm nhưng suốt cả năm rồi, vẫn chưa thấy bố về với bà. Bà lại buồn, sức khỏe yếu dần đi. Một hôm, nghe có người làng báo nhìn thấy bố được phỏng vấn trên truyền hình. Kể từ đó, lúc nào bà cũng mở ti-vi và thường xuyên ngồi bên để chăm chú xem. Bà mong được gặp bố.

GIÓ QUÊ NỘI

VÕ MINH TẤN

Bà nội lên thành phố thăm cháu. Tay xách nách mang những nào là cây với trái quê nhà. Bọn trẻ ùa đến tíu tít vây quanh bà Cái gì ,đây nội? , À, cái quạt, làm bằng mo cau đó . Mẹ phì cười “Ở đây có quạt điện, cả máy điều hòa, mẹ mang cái đó theo làm gì cho vương?”

Đêm hè, trời oi. Thành phố bỗng nhiên mất điện. Ba cau có còn mẹ lầm bầm đi thấp nển. Bà khẽ gọi Các cháu lại đây với nội . Lấy chiếc quạt mo ra, vừa quạt bà vừa nói: “Gió quê nội đó, mát không các cháu?”.

LÒNG MẸ

TRẦN THẠNH

Hết thôi nôi, mẹ tập cho con biết ăn, biết nói, biết đi.

Bố mất sớm, mẹ đành ở vậy nuôi con.

Lên ba tuổi, con lười ăn, mẹ còn lo từng bữa, dọa có ông địa to thù lù , để ép con ăn.

Lên mười tuổi, con mãi chơi bạn bè cùng lứa, mẹ lại cầm roi dọa tìm con về ăn đúng bữa.

Mười lăm tuổi, con đi học xa, bữa cơm nào mẹ cũng dọn sẵn, chờ con.

Hai mươi một tuổi, con lấy vợ, ra riêng. Mẹ già sáng, trưa thui thui một mình, nhớ con.

Bữa cơm, không quên kèm thêm đôi đũa để cạnh mâm...

NUÔI MẸ

NGUYỄN THỊ THẢO

Con ở Đức về, giàu có, đón mẹ ra nuôi. Con dâu hồ hởi, cơm quà cho mẹ chu đáo. Giường mẹ màn mới, quạt riêng.

Mẹ như vàng.

Chồng biểu mẹ mọi thứ. Thương mẹ, anh hay gần, trò chuyện, lại gởi quà về quê. Vợ nhìn xoi mói. Bữa ăn thiếu đậm đà. Tối đến màn chẳng mắc. Lạnh nhạt...

Mẹ thành bạc.

Mẹ ốm, nằm một chỗ, khó ăn, khó ngủ, ho...

Chẳng chăm mẹ. Một mình vất vả mọi việc, vợ bức bối và lạnh lùng: Xem thế nào, đưa mẹ về quê...

Mẹ thành rác vứt bờ tre!..

THẦY TÔI

TRẦN THU THAO

Hồi học lớp hai trường làng, tháng mưa dầm nước ngập, đi đường ướt lạnh, khi đến lớp, thầy khoác áo cho tôi.

Lớn lên trở thành cô giáo dạy vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh, nếm đủ ấm lạnh tình người nhưng không hơi ấm nào bằng hơi ấm tình thầy.

Về thăm, thầy vẫn đơn độc bên mái lá nghèo đối ẩm bên mấy ông bạn già hưu.

Mấy năm sau, vườn thầy mọc lên ngôi mộ cô quạnh lẻ loi. Tháng mưa dầm nước ngập, đêm lạnh: ai khoác áo cho thầy?

GIA ĐÌNH

NGUYỄN TIẾN THẮNG

Mẹ dẫn chồng bát. Người ăn thì có người làm thì không. Bố lặng im, dốc từng hơi rượu, mắt vẫn đỏ... Hai tháng nay bố nghỉ việc. Cơ quan giảm biên chế. Mẹ bán hàng ăn, dạo này ế ẩm. Tôi nghỉ dạy thêm do bị cảm. Bố nhất định không chịu ra phụ mẹ trông hàng, sợ nhếch nhác. Một mình mẹ xoay xở, nuôi cả nhà. Mẹ hay xia xói, ruột đế ngoài da. Hôm tôi ốm mẹ lo cuống lên, nghỉ cả bán hàng; không cho tôi đi dạy nữa.

Bao giờ bố lại đi làm!

CÔ TÔI!

TRẦN QUÝ THIÊN

Làm ăn phá sản, ba tôi bỏ nhà đi, mẹ theo người khác. Cô đến đón tôi về. Cô là em gái ba tôi. Cô nghèo, không chồng, con. Cô quý tôi như con mình. Ban ngày tôi được đi học, đêm cô đi quét rác. Thương cô lắm, cô ơi! Đêm. Mèo bắt chuột làm rớt vali trên tủ, đồ đạc rơi tung tóe, có những bài thơ, cả truyện ngắn. Ngõ của cô, tôi gửi đăng báo. Báo đăng, yêu cầu gặp tác giả. Tôi đến nhận nhuận bút, về báo tin mừng cho cô. Cô sững sờ. Khóc, nói: Đó là kỷ vật của người bạn thân cô, đã hy sinh.

MỢ TÔI

LÊ XÃ THIỆP

Đám hỏi xong, cậu sang Pháp du học, hẹn ngày về sẽ làm đám cưới. Nhưng cậu không về, và lập gia đình bên đó. Được tin, Bà nói: Nó không xem con là vợ, nhưng lúc nào mẹ cũng coi con là dâu .

Mợ giờ đã ngoài sáu mươi, ăn chay trường, đi lễ chùa, thường ghé ở nhà tôi.

Mãi Tết rồi cậu mới về nước, đến nhà tôi chơi. Mợ vội lánh ra sau, dặn mọi người không cho cậu biết.

Nhà trên, cậu kể chuyện bên Tây.

Nhà dưới, mợ ngồi lần tràng hạt.

NỖI ĐAU

VŨ THOẢNG

Giờ chấm bài, cả lớp im thin thít. Tôi gọi:

- Dũng! Lên đây!

- Dạ!...

Không như những em trước, Dũng chỉ nhăn mặt, mỗi khi chiếc thước kẻ tôi quất lên mu bàn tay. Tôi càng giận, cứ thế vụt cho chừa cái tính viết ầu. Mu bàn tay của Dũng rớm máu...

Gần 30 năm sau, từ chiến trường, Dũng trở về thăm tôi. Em ôm chầm lấy tôi bằng cái cánh tay còn lại:

- Thầy! Thầy!...

- Em! Dũng!...

Tôi thảng thốt như vẫn thấy cái bàn tay non nớt, rớm máu của em ấm ở sau lưng.

LỜI HỨA CỦA CON

HỒ VĂN THỜI

Ba mất, mẹ tần tảo, vất vả nuôi chúng tôi ăn học. Những đêm hè với cái quạt giấy, mẹ cố xua đi cái nóng oi nồng. Tôi tự hứa: Sau này, tôi sẽ dành tháng lương đầu tiên mua cho mẹ cây quạt điện.

Ra trường, có việc làm với thu nhập khá khá ở thành phố. Tiền cho một cuộc nhậu ở nhà hàng máy lạnh với những bia lạnh, khăn lạnh... có thể mua hai, ba cây quạt điện cho mẹ. Nhưng tôi đã quên lời hứa ngày nào.

Ngày mẹ mất, chôn theo mẹ là những vật dụng thân thuộc. Tôi cảm thấy thắt lòng khi thấy cái quạt giấy cũ năm nào!

nhều tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần mười

MẸ

VÕ THỊ THƠM

Thuở lên bảy, nhà nghèo, con đông, mẹ phải chật vật lo bữa trước, bữa sau, con thiếu sự âu yếm của mẹ. Một buổi xế chiều ngủ dậy muộn, nóng hâm hấp, mẹ lo cuống cuống chạy mua thuốc, ôm con vào lòng dỗ dành, van vái cho con. Thấy vậy, càng thích ngủ xế chiều để được bệnh. Khi 20, học xa, mẹ mất. Nhìn ráng chiều là tim nhói nhói đau, hồi hận làm khổ mẹ. Con hư quá mẹ ơi! .

MẤT NGỦ

NGUYỄN THỊ MAI THU

Nhà chật, chỉ có một cái giường duy nhất, con tôi lại có thói quen chòi, đập lung tung khi ngủ nên vợ chồng tôi ít khi nào được yên giấc. Nửa đêm, thường phải dậy ấm con nằm cho ngay ngắn lại. Nhưng sau đó tôi chẳng thể nào ngủ lại được nữa. Vì mất giấc. Tôi thường ước ao một cái giường rộng hơn để dễ ngủ.

Một ngày, cơ quan cử tôi đi công tác xa. Ở lại một mình trong nhà nghỉ với chiếc giường to, nệm êm, ra sạch. Tôi cũng không ngủ được, vì nhớ những cái đập, chòi của con.

ĐỔI THAY

NGỌC THU

Hồi nhỏ ba mẹ ở quê, chị đi làm cho em học. Sinh nhật chị, em nôi chỉ vỏ xe dành dụm tiền tặng chị cái nón. Chị rất vui, cảm động ôm hôn em.

Thời kinh tế thị trường, em giàu lên. Mua gì cho chị cũng chê. Sinh nhật chị, nhớ ngày xưa em lại tặng nón.

- Xì... giàu thấy mỡ mà tặng nón!

Chị kể kể công lao, giận dỗi... Em tiếc ngày xưa, giấu mặt vào tường lặng lẽ khóc.

BÊN MÌNH

TRUNG THU

Bà không ngủ nổi. Chúng nó mới phone về xong Đã tới Úc bình an, nhưng chà bông họ quảng rồi . Nhớ cả tim già! Bà không tiếc của, chỉ tiếc công. Tám mươi tuổi rồi, lợm khộm ngồi xé được cả ký như thế, vậy mà... Thương hai đứa cháu nhỏ, cha nhận được quà. Giọng con dâu còn nhấm nhả: Con bảo rồi! Đồ ăn bên mình mất vệ sinh lắm! Ai họ nhận! . Mà bà nuôi sáu đứa thành tài cũng bên mình chứ đâu!

VÔ TƯ

ANH THU

Thằng nhỏ 5 tuổi gần như chiều nào cũng phải nghe vở cải lương được người hàng xóm phát đi phát lại. Hôm nay trời mưa, nó cứ bi bô lặp lại lời bài hát trong vở cải lương: “Chồng gần không lấy đi lấy chồng xa...”. Người mẹ trẻ nghe con hát, quay mặt đi, rớm nước mắt.

CHỊ HÀ

LÊ KIM THÚY

Chị rất thích những bông hoa ngày 11 tháng 4. Một lần vừa nhận được hoa, chị hôn mẹ và đặt vào tay bà: “người ta bận tâm nhiều cho ngày sinh nhật mà quên đi, dù chỉ một bông hoa dành tặng mẹ mình. Tụi nhỏ vừa tặng hoa cho má nó, còn con thì tặng lại cho má của con...”.

... Chị vẫn nhận được mỗi năm, những bông hoa xinh đẹp của con mình. Có điều, những bông hoa không còn vui vẻ nữa mà bình hoa đã lặng lẽ trước bình hương. Sinh nhật đã đổi ngày!

ĐƯỢC VÀ MẤT

L.K.THUÝ

Kính tặng Má

Ba thế hệ tiếp nối nhau dưới một mái nhà. Nắng hun hút nóng, mưa dội tứ giãng... Bữa cơm không đủ chỗ ngồi, giấc ngủ nằm co chen chúc. Nhà tuy ố chuột, nhưng hạnh phúc là ổ voi! Rồi xây lại nhà. Dành riêng cho má một phòng, nhưng má vẫn thường di trú theo lũ con. Hối, má cười Ngủ với bầy quen rồi!... . Bao lần về thăm, thường thấy má một mình, khi với mấy tờ báo cũ, lúc lặng lẽ trước mâm cơm. Hối, má buồn: Tụi nó trong phòng. Con ăn với má cho vui! .

ẤM TÌNH

ĐẶNG QUANG TIẾN

Ngày nào, ông già sửa giày cũng ngồi trên vỉa phố. Mùa này, trời lạnh căm. Chỉ một tấm áo mỏng che thân. Bạn tôi se lòng: Nhìn ông già lạnh, mình cũng lạnh .

Tìm được chiếc áo len cũ, bạn tôi tặng ông. Ông mừng rồi rít, cảm ơn...

Mấy ngày sau. Ông già ngồi đó vẫn run rẩy, co ro... Bạn tôi nghĩ: Có lẽ ông nghèo quá, nên bán áo ấm để mua gạo chẳng? .

Hỏi thăm ông, ông trả lời: Cô ơi, vợ tôi không có áo ấm, nên tôi đã nhường cho bà ấy mặc rồi! .

NÉT CHỮ NGOẠI XƯA . . .

ĐOÀN NGỌC TOẠI

Năm tôi lên 6, ngoại cầm tay tôi tô những nét chữ đầu tiên, từ cỡ chữ 1 li đến 4 li, các kiểu chữ hoa... Từ cái bút chì Gilbert luôn được gọt nhọn, ruột chì vừa đen vừa mềm đến cái bút mực ngòi lá lúa, ngòi rộng nét thanh nét đậm được cầm chặt nơi đầu quản bút bằng giấy do chính tay ngoại xe rất chặt. Hơi thở của ngoại nhẹ nhẹ bên tai mỗi lần tôi tập viết. Nhớ một lần đi học về, thấy vở tôi chữ viết không đều, ngoại bắt tôi viết lại ba lần sau khi đã rửa bàn tay phải lạnh đủ 3 roi đũa cả.

Nghĩ đến lũ trẻ bây giờ mà buồn: bút đủ loại đắt tiền, toàn đồ ngoại. VẬY mà càng lớn, chữ càng xấu.

BA

TRẦN THỊ MAI TRANG

Chị Hai về nhà chồng được mấy ngày, ba đã đòi đi thăm. Anh Ba càu nhàu, nhà người ta xa lắm chứ có gần đâu mà muốn đi thì đi. Ba vẫn đi. Ba sợ con gái mình khi rời khỏi nhà sẽ bị người khác bắt nạt.

Mấy hôm, đã thấy ba về. Anh Ba lại cản nhắc, đi đi lại lại mãi, ốm rồi khổ. Ba cười, tao sợ cơn Út không ai gọi dậy đi học nên phải về sớm.

CHỈ TAY

THU TRANG

Cô có thói quen xòe bàn tay trái, ái ngại nhìn đường chỉ kẻ ngang tay mình. Có người nói: Nếu tìm được người có đường chỉ tay như vậy, em sẽ giàu

sang . Nghe cô kể, anh cười: Tay anh không có đường chỉ ấy. Em ra chợ xem mấy ông ăn xin, chắc sẽ tìm thấy . Cô cười như nắc nẻ. Rồi cuộc sống cuốn anh xa cô. Giờ đây, cô không cần bàn tay có đường chỉ ngang. Cô chỉ cần đôi tay chai sần với những ngón gầy để dìu cô đi suốt con đường này. Chỉ tay nào là hạnh phúc, chỉ tay nào là khổ đau, làm sao cô biết được!

CÁI ĐƯỢC CÁI MẤT

NGUYỄN THỊ KIỀU TRINH

Năm 1985, mẹ sanh con đầu. Không có quạt máy, mẹ vừa quạt vừa ru con suốt: Gió mùa thu mẹ ru con ngủ... .

Năm 1991, mẹ sanh con thứ nhì. Nhà có quạt máy, mẹ chỉ ru: Gió mùa thu... .

Năm 1998, mẹ sanh con thứ ba. Hai mẹ con nằm phòng máy lạnh. Đồ chơi treo quanh nôi, có cả nhạc điện tử. Sáng nay đưa con thứ nhì vào lay:

- Mẹ giảng bài cho con. ... Lời ru có giờ mùa thu là sao hở mẹ?

Giảng bài, mẹ say sưa hát: Gió mùa thu... . Bé nằm bên nhoén miệng cười.

LỜI MÁ DẶN

TẤN TRUNG

Năm đầu lên Thành phố học đại học, bạn rủ đi uống cà phê, nhớ lời má: - Nhà nghèo, lên trên học, đừng mê chơi, ráng học thành tài nhe con!

Tôi từ chối lời mời của bạn.

Được một năm, lời má dặn tôi dần quên bởi những lời gọi ngọt tai của đám bạn. Cứ một – hai đêm, tôi cùng chúng đi ngồi quán, thả hồn theo điệu nhạc.

Hôm nghỉ hè, về quê, ngồi ăn cơm, má nói:

- Ăn nhiều vô! Trông con ốm quá! Dưới này, mỗi lần tới tháng, gửi tiền không kịp, má sợ con ở trên đói.

Nghe má nói, tôi nhói ở tim.

THỊT GÀ

NGUYỄN TUẤN

Tạnh mưa, bọn trẻ bưng cơm đang ăn trước cửa. Tý khoe: Nhà Tý ăn thịt gà .

Đêm đó, bà Tám chửi: Mả cha nó, nghèo mà kiếp tiền đâu ăn gà, nó ăn gà

bà, nó chết bất đắc .

Ông giáo buồn lắm, ngã bệnh, đột ngột qua đời. Thương tình, hàng xóm lo ma chay. Tý hớn hờ vì nhà nó đông vui.

Trời đổ mưa.

Thằng Tý la lớn: Con gà vô nhà, dậy bắt làm thịt ba ơi! . Mọi người nhìn theo. Thì ra, một con cóc dưới kẹt tủ đang giương mắt nhìn lên quan tài ông giáo.

ÔNG TÔI

LƯƠNG TRỌNG TUẤT

Trong chiến tranh, một qua trái phá đã giết chết cha mẹ tôi, khi tôi còn ẵm ngửa. Ông nội phải nuôi tôi. Ngày ngày, ông cần mẫn bón từng thìa nước cơm, nước cháo nuôi tôi. Mỗi khi tôi khóc đòi mẹ, ông ẵm lên cho tôi bú vào đôi vú khô đét của ông. Mỗi tiếng khóc nấc lên là mỗi cái nhay kéo vú ông để tìm sữa...

Ngày tôi bỏ bú, đôi vú ông đã thành hai túm da bùng nhùng, chảy dài.

ĐẾN VỚI RỪNG

LƯƠNG TRỌNG TUẤT

Quê tôi là vùng bán sơn địa, đất rừng ít. Ông nội tôi thường mang rựa vào rừng đốn củi gánh ra chợ bán. Đến đời cha tôi, người lại cùng bạn thợ vác rìu vào rừng sâu, hạ cây xẻ gỗ bán cho hàng mộc.

Còn tôi, nay vào Tây Nguyên sinh sống, lại cũng đến với rừng! Tôi làm ở xí nghiệp khai thác gỗ. Không còn phải dùng rìu rựa, mà hạ cây đã có cưa máy, vận chuyển có xe be. Không biết đến đời con tôi có còn rừng để nối nghiệp cha ông không nữa...

NÉN HƯƠNG LÒNG

NGUYỄN THỊ TUYẾT

Tôi sinh ra và lớn lên ở Huế. Ngày thi đậu vào trường sư phạm Qui Nhơn, mẹ tôi tiễn tôi đi. Rồi ngày ra trường, tôi chọn nhiệm sở ở miền Nam. Mỗi lần hè, về thăm mẹ, khi đi mẹ hay nói: Mỗi lần con về rồi lại đi, nhà vắng lắm . 32 năm trôi qua. Vẫn vậy.

Ngày mẹ mất, tôi về thì mẹ đã nhắm mắt. Tôi khóc: “Mạ ơi! Sao mạ bỏ con mà đi?”. Nhưng tôi chợt thấy lòng quặn thắt: Trong một ý nghĩa nào đó, tôi

bỏ mẹ tôi mà đi đã 32 năm nay! Sao ngày mẹ còn sống, tôi không nghĩ ra. Giá mà ngày đó tôi chọn nhiệm sở ở Huế.

Mạ ơi, tha thứ cho con.

NHÀ CÓ HAI ANH EM

ĐÀO THỊ THANH TUYỀN

Nhà có hai anh em, anh Hưng và thằng Cún suốt ngày cãi nhau từ chuyện ăn uống đến chuyện học hành. Anh Hưng hay la thằng Cún về nó ham chơi hơn ham học. Thằng Cún rất ghét anh Hưng.

Anh Hưng thi đậu vào đại học, đi học xa, thằng Cún thấy nhà cửa sao mà vắng vẻ quá. Bây giờ nó chẳng buồn đi chơi, suốt ngày ngồi vào bàn học của anh Hưng lục lọi, ghi ghi, chép chép.

Hôm nay sinh nhật thằng Cún. Cả ngày nó chẳng đi đâu dù mẹ đã cho phép nó đi chơi theo ý thích. Nó cứ quanh quẩn ở phòng khách nơi có đặt cái điện thoại. Đến tối khi chuẩn bị đi ngủ, nó chợt òa khóc tím tím nói với mẹ: “Hôm nay sinh nhật con mà chẳng thấy anh Hưng gọi điện thoại về nhà...”.

MÙA HÈ CỦA AN

ĐÀO THỊ THANH TUYỀN

Thế là hết mùa hè, mùa hè của An suốt ngày ở trong nhà với cái tivi, cái máy tính, và... uống sữa...

Chiều nay, mẹ chở hai chị em An đi chơi lòng vòng, mẹ giảng giải cho nó thế nào là mùa hoa phượng và mùa hè. An nghe mẹ kể những điều sao thấy lạ quá: mùa hè của mẹ có hoa phượng, có trò chơi rải gianh, có tắm sông, hái hoa, bắt bướm mùa hè của ba còn lạ hơn: suốt ngày chạy nhảy trong rừng hái sim, bắt chim, đào dế, thả diều, đạp xe đạp...

An ngỡ ngác nghe mẹ kể chuyện mùa hè của mẹ và ba như nghe kể một câu chuyện cổ tích nào đó.

CHỊ TÔI

TRẦN THỊ ÚT

18 tuổi chị đẹp như hoa phù dung, nhiều nơi hỏi cưới không thèm.

26 tuổi, mẹ sợ chị ế chồng gả vội vàng cho anh bán củi tận Vành Hưng.

30 tuổi, má hóp, da đen, tay xách, nách mang ba đứa nhỏ về quê, mắt chị

buồn xa vắng. Ba không chứa vì cái câu Trong nhờ đục chịu , xuất giá tòng phu .

42 tuổi, chị từ già côi đời với căn bệnh ung thư, mang vào lòng đất lạnh xa xôi lời ru của mẹ: Má ơi đừng gả con xa... .

LÁ CỎ IM LÌM

PHẠM THỊ HỒNG VÂN

Đến thăm nhà người quen ở Sài Gòn, chị bất ngờ khi được đưa vào khu vườn đầy cây cối và xác lá. Lá của bao mùa dồn lại thành lớp dày, thì thầm với chị lời đất đai, nguồn cội. Đã bao năm từ lúc tha hương, chị quên mình còn có một chốn về nơi dải đất miền Trung gió Lào cát trắng. Chị nhặt một chiếc lá, đời lá nơi nào chẳng giống nhau... lá rụng thì về cội... Chút lòng quê thoáng qua, chị nghe lòng mình vỡ vụn...

nhieu tác giả
Truyện Ngắn 100 Chữ
Phần mười một

LÒNG CHA

NGUYỄN THỊ THANH VÂN

Chồng tôi là sĩ quan quân đội chỉ huy một trung đoàn. Ông nổi tiếng là một người nghiêm khắc, cứng rắn với các sĩ quan, chiến sĩ dưới quyền và với bản thân. Đối với con cái trong nhà cũng vậy, các con tôi cho rằng đôi khi ông nghiêm khắc tới mức nghiệt ngã. Hôm qua là đám cưới con gái tôi. Sau khi đàn trai tới đón dâu, không thấy chồng tôi đâu, tôi vào phòng riêng thì thấy ông đang đưa khăn tay lên chấm nước mắt. Ông nói “Tội nghiệp nó, không biết về nhà chồng có bị khổ cực gì không?”.

MÁ VÀ CÁC CON

LAN VI

Hiền và Hòa là anh em sinh đôi, cùng học một lớp. Đang học lớp 9, Hiền xung phong đi bộ đội, chiến đấu ở biên giới Tây Nam. Sau khi xuất ngũ, Hiền trở về quê làm ruộng. Hòa được đi học nước ngoài, tốt nghiệp về công tác trong ngành hải quan. Khi mua được nhà ở thành phố, Hải ngộ ý đón má lên ở cùng. Má nói: Má ở với thằng Hiền, nó đau yếu luôn, có gì má còn phụ đỡ nó .

LƯU BÌNH - DƯƠNG LỄ THỜI NAY

LÊ KHẮC VIỆT

Lễ Và Bình đôi bạn chí cốt, thưở hàn vi cùng mài đũa quần trên giảng đường. Lễ đắc chí làm quan to, Bình vẫn lận đận kiếp thứ dân. Một hôm Bình đến nhà thăm Lễ, người bảo vệ khinh khinh nhìn chiếc Su 100 năm của Bình rồi hất hàm:

- Ông gặp ai?

- Tôi là Bình, bạn học cũ, đến thăm ông Lễ.

Người bảo vệ biến vào trong rồi trở ra:

- Chắc ông lầm? Ông giám đốc nói không nhớ có quen ai tên Bình cả!

Bình trở ra, tai ù ù nghe văng vẳng tiếng cười nhạo của nàng Châu Long: “... xưa rồi Diễm ơi!”.

CHUYỆN CỦA NỘI

NGUYỄN QUỐC VIỆT

Nhận vé máy bay, cả nhà mừng tíu tít... Dường như nỗi cũng mừng lắm. Nội vào ra, hết sờ cái cột, sửa thân bầu, lại bút mấy đọt mồng tơ nấu canh. Con cháu cười nội lắm cầm... Từ ngày lên máy bay cho đến khi định cư nơi trời Tây, nội luôn sắm soi một gói giấy, vẽ quí lắm.

Chiều đông ảm đạm, nội ra đi, tay vẫn nắm chặt cái gói nhỏ. Bỗng nhẹ nhàng gỡ ra, một cục đất màu nâu rơi xuống, vỡ tan...

CƯỚI VỢ

HOÀNG XUÂN THẾ VINH

Mẹ mất, trời lại: “Ông phải cưới vợ cho nó, nhớ chọn người cùng làng”. Mình đi làm xa, ông cụ sống một mình. Thật tội. Nhờ mai mối, năm nào mình cũng về làng “coi mắt”, nhưng chưa ưng ý đám nào. Ông cụ có vẻ buồn.

Công việc bề bộn ít có dịp về thăm. Bỗng nhận được điện tín: “Về gấp, đã tìm được nơi ưng ý”. Bỏ hết công việc vội vã về để làm vui lòng ông cụ. Tháng sau đám cưới được tổ chức, cô dâu là bà mai và chú rể là ông cụ.

CHA YÊU

TRẦN LÊ XUÂN VINH

Cha là thợ hớt tóc. Từ nhỏ đến lớn chỉ có cha hớt tóc cho tôi. Lần đầu hẹn bạn gái, cha ngồi cả tiếng hớt tóc cho tôi thật đẹp. Cha nhìn tôi rồi mỉm cười.

Rồi tôi có vợ, có con. Cha vẫn là người thợ hớt tóc duy nhất của tôi. Nay mắt cha đã mờ, tay run. Ai hớt tóc cho con, cha ơi!

GIỖ ÔNG

LÊ NGUYỄN VŨ

Sớm mồ côi. Từ nhỏ anh em nó sống cùng nội trên rẻo đất còm của người chú. Năm ngoái, sau trận bão lớn ông nó qui tiên. Chú lấy lại căn chòi, khuyên : 14, lớn rồi - nên tự lập. Anh em dặt dứu nhau tha hương.

Trưa. Phụ hồ về nhà - (ở dưới gầm cầu). Mệt. Đói. Giở nồi cơm: nhão như

cháo. Thằng anh mắng: đồ hư.

Con em mếu máo: em nấu để...giỗ ông.

Ngẩn người. Chợt nhớ: hôm nay tròn năm ngày ông mất. Hồi ở quê, thường ngày ông thích cơm nhão. Thế mà...!

Ôm em vào lòng nó gọi trong nước mắt: Ông ơi!!!

EM TÔI

LÊ NGUYỄN VŨ

Thương tặng Ngọc Phụng, Bích Dung

Bám đất Sài Gòn sau 3 năm ra trường, tôi vẫn không xin được việc. Đôi cua dạy kèm, khi chẳng đủ trang trải lại phải nhờ nguồn trợ cấp ở quê. Vừa rồi, đau ruột thừa, nằm viện. Mẹ vượt ngàn cây số vào thăm. Ngày về, dúm vào tay tôi chỉ vàng, bảo: Cửa cái Lan, nó dặn con dùng để hồi sức, viện phí và tiền gọi vào cho con trước đây cũng một tay nó cả. Tội nghiệp! Dạy thêm tí mù, còn nuôi thêm cả lợn .

... Nhớ ngày Lan trượt đại học, thư về tôi mắng chằng tiếc lời... Cầm món quà của em, tôi chỉ còn biết nuốt nước mắt vào trong.

NƯỚC THOÁI

NGUYỄN VŨ

Nàng là kỳ thủ, chuộng lối đánh thần tốc. Cuộc cờ cũng như cuộc đời chẳng biết nhượng bộ một ai. Phong cách thi đấu lấy công làm thủ, cộng với tài nghệ phi thường khiến nàng vang danh đấu trường quốc tế. Nhưng rồi nàng cũng thất bại trước ván-cờ-cuộc-đời: chàng đã ra đi vì không chịu nổi một người luôn áp đảo. Trống trải. Đau buồn. Tuyệt vọng. Giờ, nàng chỉ biết ân hận, trách mình sao chẳng biết thoái lui. Nhưng, than ôi! Với quân ngã thì dù cao cờ đến đâu người ta cũng khó mà đi được một nước thoái!!!

MẮM RUỐC

NGUYỄN VŨ

Hồi ở quê, mùa mưa bão nước ngập trắng đồng. Dù đường sá đi lại khó khăn nhưng mẹ vẫn ngày hai buổi chạy chợ để anh em tôi có được cái ăn. Chiều sẫm, bên nồi cơm bốc khói, mắm ruốc thơm lừng, cả nhà quây quần, không khí vô cùng ấm áp dù bên ngoài tiết trời đang đông.

Giờ. Có nhà thành phố. Vợ con đề huề. Mắm ruốc được vợ đánh hột vịt kho chung thịt mà chẳng thấy ngon. Phải chăng thiếu mùa đông lạnh giá? Thiếu cái chặc cười của cu Phong? Hay vắng bóng mẹ tắt tả dưới mưa, băng lũ vượt đồng của mẹ.

SÁCH TẶNG

VÕ NGUYỄN VŨ

Trong khi chờ chị H thu mua giấy vụn, cân đóng sách báo cũ tôi vừa đem lại, bất chợt nhìn thấy một cuốn sách quen quen đang nằm một góc trong giỏ quang gánh của chị, tôi vội cầm lên và không tin vào mắt mình khi đọc dòng chữ tặng D. nhân ngày sinh nhật thứ 17 mà người tặng không ai khác chính là... tôi. Thấy tôi cầm

cuốn sách hơi lâu, chị H nói: Có mua không tôi để lại cho, bao nhiêu tiền mà dẫn đo mãi . Ừ, mà không dẫn đo sao được, hồi đó tôi phải nhịn ăn sáng gần một tuần để dành tiền mua cuốn sách này tặng D. Vậy mà... Tôi tự an ủi mình: chắc D, sợ ý để lẫn cuốn sách, nên...

KHÔNG THÊM BỚT

VĂN VŨ

Tôi không sáng tác lấy một chữ.

Thợ dọn nhà làm bể chậu sứ. Buổi sáng, ông Hai la mắng vu vơ. Chị đứng kề bên, nghe rõ, lý sự:

- Mấy chậu sứ cùi, quý giá gì đó! Tôi đập hết luôn cho ông coi. Già rồi, yên phận một chỗ cho con cháu nhờ!

Trưa về, anh mắng tiếp!

- Hồi sáng ông chửi gì? Già gần chết rồi, không để cho con cháu thương!

Ông Hai đứng chết trân, nghe hai đứa con ruột mắng mình.

Tôi không sáng tác lấy một chữ.

LÒNG MẸ

TRẦN THỊ XUÂN VŨ

Nhà có ba chị em, toàn con gái. Mọi người bảo: con gái là con người ta. Mẹ lại cười: Mai một mẹ gả khắp Bắc Trung Nam luôn . Hôm đi học xa về

thăm nhà, chị Hai nói với mẹ: chị có bạn trai rồi, anh ấy ở tận Phú Yên. Mẹ phản ứng: Mẹ không tán thành đâu, về cái nơi hay bão lụt ấy làm sao về thăm mẹ được .

Đêm đến, mẹ thủ thỉ bên tôi: Mẹ muốn các con luôn ở trong vòng tay mẹ dù sau này có chồng con, mẹ vẫn mong luôn bên cạnh tụi con . Tôi thấy có cái gì nghèn nghẹn ở cổ.

VÔ TÌNH

TIẾU MINH VƯƠNG

Trời cuối đông lạnh giá. Tôi ghé bưu điện viết thư về thăm nhà. Chú ơi, mua vé số... . Tôi ngược nhìn: một gái, một trai - hai nhếch nhác. Tôi lắc đầu, lại cắm cúi viết... Hồi lâu, ngẩng đầu lên, tôi thấy thằng bé đang chăm chú nhìn thư. Tôi giận dữ: Oắt con, dám đọc trộm thư hả?.. Bé gái chạy lại: Chú ơi, đừng đánh em cháu, nó không biết chữ,.. .

Tôi bần thần nhìn theo. Ngoài phố, trời vẫn còn lạnh lắm. Mưa bụi phủ đầy vai hai đứa trẻ...

NGÀY SINH NHẬT ĐẦU TIÊN

XUÂN VY

Tối nay, bé buồn xo. Mẹ gặng mãi, bé nũng nịu: “Hôm qua sinh nhật cái Na, nó được tặng nhiều đồ chơi đẹp! Sao con không có sinh nhật, mẹ nhỉ?” Mẹ lặng thinh, mắt đỏ hoe! Sợ mẹ khóc, bé vỗ về: Đừng khóc mẹ nhỉ? Bé không đòi sinh nhật nữa đâu! Bỗng nhiên, mẹ ôm chầm lấy bé nấc nỡ. Bé ngơ ngác rồi òa theo.

Ngày ấy, cái ngày mà tòa án buộc người đàn ông phải đợi cho bé đủ 12 tháng tuổi mới ký quyết định ly hôn. Và sinh nhật đầu tiên của bé đúng vào ngày mẹ bỗng bé chết lặng giữa chốn pháp đình.

TRƯỚC . . . SAU

MÂY XANH

Trước, ở nhà tập thể, căn phòng hẹp tí chỉ đủ kê chiếc giường, cái bàn. Ba chạy xe đạp ôm. Mẹ ở nhà chăm sóc con. Con còn nhỏ hay khóc đòi quà. Ba mẹ vỗ về, con nín. Cả nhà cùng cười. Sau, ba nghỉ chạy xe, vào làm trong một xí nghiệp. Mẹ phụ việc cho nhà người bà con. Rồi ba mẹ xây nhà mới khang trang hơn. Cả ba và mẹ đều bị cuốn mình vào công việc. Con

lớn không còn khóc vùi vĩnh và thường được ba mẹ mua quà cho. Nhưng cả nhà ít khi cười cùng nhau.

BÀ GÁI

HOA XUÂN

Bà Gái là hàng xóm của tôi. Bà sống lầm lũi như một cái bóng và chẳng bao giờ trò chuyện cùng ai. Những vất vả của cuộc đời hằn sâu trên gương mặt khắc khổ của bà. Xung quanh chẳng ai để ý đến người đàn bà nghèo ấy.

Sáng nay bà Gái đứng chờ tôi ở cửa. Bà nhờ tôi mang giúp quà tới điểm quyên góp ủng hộ đồng bào vùng lũ lụt. Mắt tôi nhòa đi: trong chiếc mùi xoa cũ kỹ của bà, vài đồng tiền lẻ được xếp gọn gàng bên cạnh một hộp dầu con hổ.

BÀ VÀ CHÁU

HUYỀN XUÂN

Cháu ở thành phố về quê thăm bà. Bà sai mần thịt ngay con vịt xiêm đang đẻ. Ăn cơm, bà gắp thịt cho cháu, cháu lại đặt vào chén bà, Cháu chỉ thêm rau thôi . Ai cũng cười.

Mấy năm sau cháu về, bà không còn nữa. Dì khóc: Khi bà còn sống vẫn nhắc, thương cháu còn nhỏ mà hiếu thảo, nói thêm rau nhường thịt lại cho bà . Cháu cúi mặt, bà đâu hiểu cháu không ăn vì quá ngán chứ nào biết nghĩ thương bà mà để dành đâu, bà ơi!

MƯA ĐẦU MÙA

NGUYỄN THANH XUÂN

Những cơn mưa đầu mùa thường ập đến bất ngờ, nước tuôn xối xả. Hàng hiên nhà tôi đầy người đến trú mưa, ồn ào như chợ vỡ, nhất là cánh bán hàng rong. Tôi thật bực mình vì công việc của tôi cần sự yên tĩnh. Mẹ thì khác, những lúc ấy bà vui như cá gặp nước , những kỷ niệm vui buồn ngày xưa với gánh hàng của bà như không bao giờ dứt. Có lúc bà còn hào phóng mua hết những thức ăn ế ẩm của họ, dù sau đó không sao dùng hết phải bỏ đi. Tôi tỏ ý khó chịu, mẹ chỉ cười buồn bảo: Những thứ ấy đã một thời nuôi con khôn lớn đó... - Tôi nhớ lại những cơn mưa đầu mùa ngày trước, mẹ gánh hàng về ôm tôi khóc, chợ thấy chạnh lòng...

MONG CHỜ

NGUYỄN HỒNG XUYẾN

Nhà có năm đứa con: ba trai, hai gái. Ngày lũ nhóc còn nhỏ, nghịch phá như quỷ sứ và hay giành đồ nhau, lên ăn cơm giành chén, đũa, tối ngủ giành gối, mền. Nhà nghèo vách lá, bọn chúng đi từ trước ra sau đều có thói quen lấy tay dí vào vách kêu xào xào, chẳng bao lâu tấm vách tả tơi. Cha mẹ nhìn nhau ngao ngán, mong tụi nó lớn.

Giờ giàu, nhà xây bằng tường, tụi nó tứ tán lo xây sự nghiệp, một thằng vừa chết. Nhà vắng thênh thang. Cha mẹ nhìn nhau ngao ngán, mong tụi nó về.

BÓNG NẮNG, BÓNG RÂM

NGUYỄN THÊN Ý

Con dê dài hun hút như cuộc đời. Ngày về thăm ngoại, trời chợt nắng, chợt râm. Mẹ bảo:

- Nhà ngoại ở cuối con dê.

Trên dê chỉ có mẹ, có con.

Lúc nắng, mẹ kéo tay con:

- Đi nhanh lên, kéo nắng vỡ đầu ra.

Con cố.

Lúc râm, con đi chậm, mẹ mắng:

- Đang lúc mát trời, nhanh lên, kéo nắng bây giờ.

Con ngỡ ngàng: sao nắng, râm đều phải vội?

Trời vẫn nắng, vẫn râm...

... Mộ mẹ cỏ xanh, con mới hiểu: đời, lúc này cũng phải nhanh lên.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

VVN : Sưu tầm

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 9 năm 2005